

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

23 ΙΟΥΝΙΟΥ 1923

ΑΡΙΘ. 4

ΑΙ ΕΥΘΥΝΑΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐκαστος ἄνθρωπος ἀποτελεῖ καὶ ἓνα ἰδιαίτερον κόσμον. Ἐκ τῶν ἀπείρων παραστάσεων καὶ ἐντοπώσεων, τὰς ὁποίας αἱ αἰσθήσεις του διοχστεύουσι διαρκῶς καὶ ἀκαταπαύστως εἰς τὴν τεραστίαν καὶ ἀπύθμενον ἐσωτερικὴν ψυχικὴν ἀποθήκην του, σχηματίζει πλουσίαν πείραν γνώσεων καὶ αἰσθημάτων καὶ πεποιθήσεων, ἓνα δλόκληρον προσωπικὸν ἰδεολογικὸν καὶ αἰσθηματικὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται τὴν ἀναγκὴν νὰ ἐξωτερικεύῃ ὑπὸ τύπον ἀτομικῶν καὶ ὑποκειμενικῶν ἰδεῶν καὶ κρίσεων. Τῆς ἐξωτερικεύσεως τῶν ἰδεῶν, τῶν κρίσεων καὶ τῶν πεποιθήσεων τούτων αἱ ὁδοὶ εἶνε ὁ προφορικὸς καὶ ὁ γραπτὸς λόγος. Μόνος ὁ ἄνθρωπος ἔχων ἐνδιάθετον λόγον, ἰδέας καὶ κρίσεις, μόνος κερκτημένος τὴν ἰδιότητα τοῦ κρίνειν, συγκρίνειν, ἀφαιρεῖν καὶ γενικεύειν, μόνος ἔχει καὶ τὸ προσὸν τῆς διὰ τοῦ προφορικοῦ λόγου ἐκφράσεως καὶ μεταδόσεως τοῦ περιεχομένου τῶν ἂς σχηματίζει ἐννοιῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῆς οἰοῦναι ὕλικῆς ἀποκρυσταλλώσεώς των διὰ τοῦ γραπτοῦ λόγου. Ἀφ' ἧς δὲ στιγμῆς αἱ ἰδέαι ἐξορμηώσιν ἐκ τοῦ ἐγκεφαλικοῦ κέντρου διὰ νὰ ἐξέλθωσιν ἡθρωμένοι εἰς «ἔπος» διὰ τῆς γλώσσης ἐκ τοῦ «ἔρκους τῶν ὀδόντων», ἤδη καθίστανται κτῆμα τοῦ δέκτου-ἄκροατοῦ, τοῦ δημοσίου.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου-δέκτου δῆλα δὴ σύλληψις τῆς ἐκφρασθείσης ἰδέας, ἡ ὁποία οἰοῦναι ἀναχωνευομένη ἐν τῇ ἰδεολογικῇ καὶ συναισθηματικῇ αὐτοῦ ἐργοστασίῳ μεταποιεῖται εἰς ἰδίαν γνώσιν καὶ ἄρα εἰς τροφήν αὐτοῦ πνευματικὴν καὶ εἰς ζωὴν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἡθικοῦ του ὄργανισμοῦ, ἡ τοιαύτη, λέγομεν, τύχη πάσης ἐξηγγελημένης ἰδέας πρέπει νὰ ὦν πάντας τοὺς ἐργάτας τοῦ γραπτοῦ λόγου εἰς σοβαρὰς σκέψεις καὶ νὰ καθιστᾷ αὐτοὺς πολὺ προσεκτικούς. Ἡ ἰδέα, ἅπαξ ἐξαγγελθεῖσα, οὐδέποτε ἀφανίζεται. Λέγεται ὅτι ἡ διατήρησις τῆς ὕλης εἶνε ἐπιστημονικὸν ἀξίωμα· ἀλλὰ πολὺ περισσότερα δικαιώματα ἐπὶ ἰδιότητος ἀξιώματος καὶ νόμου πρέπει νὰ ἔχη ἡ διατήρησις, τὸ ἀκατάλυτον τῆς ἰδέας. Αἱ ἐξαγγελλόμεναι ἰδέαι, ὅσονδήποτε καὶ οἰοῦναι αἰωρηθῶσιν ἢ πλανηθῶσιν, ὡς τὰ ἀσύλληπτα ὕλικὰ μόρια, ὅσας δῆποτε ζυ-

μώσεις καὶ ὑποστάσιν ἐν τοῖς ἐγκεφαλοῖς, καὶ τροποποιηθῶσιν ἢ ἀλλοιωθῶσιν, οὐδέποτε ὅμως ἀφανίζονται, καί, ἄρα, οὐδέποτε ἀπομένουσιν ἄνευ ἀποτελέσματος. Εἶνε σπόροι, οἵτινες θάττον ἢ ἐράδιον θὰ ἐλαστήσωσιν· εἶνε ἠλεκτρισμοὶ ἐκδηλούμενοι εἰς φῶς ἢ θερμότητα.

Ἄλλ' ἡ ἰδέα δὲν ἐξαγγέλλεται ἄπλως. Ὁ ἄνθρωπος κατάρθρωσε νὰ συλλάβῃ τὴν ἰδέαν, νὰ αἰχμαλωτίσῃ αὐτήν, νὰ ἀποκρυσταλλώσῃ καὶ προσηλώσῃ αὐτὴν ἐπὶ ὕλικου φορέως διὰ τῆς γραφῆς. Οὕτως ἠχμαλωτισμένη ἡ ἰδέα ἴσταται διαρκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, καὶ ὅταν δὲ τοχὸν λησμονώμεν αὐτήν, δυνάμεθα νὰ τὴν ἀνακαλέσωμεν εὐχερῶς εἰς τὴν μνήμην ἐπαναφέροντες πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὸν ἐφ' οὗ εἶνε καθηλωμένη φορέα τῆς, ἐὰν οὗτος ἦνε εὐμετακόμιστος, ὡς ὁ χάρτης, ἢ κινούμεθα ἡμεῖς πρὸς αὐτόν, ἐὰν, τοῦναντίον, ἦνε βαρὺς καὶ ἀμετακίνητος, ὡς οἱ λίθοι. Χάρις εἰς τὸ δυνατὸν τῆς γραφῆς παραδόσεως τοῦ ἰδεολογικοῦ κόσμου ἀναριθμητῶν ἀνθρώπων δυνάμεθα νὰ ἐπικοινωνώμεν πρὸς αὐτοὺς καθ' οἵανδήποτε στιγμὴν ἔχοντες πρὸ ἡμῶν τὰς ἀθανάτους ἰδέας των. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης αἱ βιβλιοθηκαὶ ἐμφανίζονται ὡς μαυσαλεῖα τῆς ἰδεολογικῆς ἀθανασίας. Δὲν εἶνε νεκροταφεῖα, ὅπου φαίνονται μόνον αἱ ἐπιτύμβιοι πλάκες, — σύμβολα μηδὲν πλέον σημαίνοντων διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου λειψάνων —, καὶ ὅπου μόνον ξηροὶ ἀριθμοὶ ἰσοπεδοῦσιν ἓνα ποτὲ Πλάτωνα πρὸς ἓνα ποτὲ σκυτοτόμον. Ἄλλ' οὐδ' ἰδεοταφεῖα καὶ εἶνε, ὅπου ρίπτονται ἄφωνα νεκρῶν ἰδεῶν δοχεῖα ἐσφραγισμένα διὰ τῆς σφραγίδος τῆς λήθης. Εἶνε ἰδεοφυλακεῖα τῆς ἀθανάτου καὶ ἀδιαλύτου ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ζωντανῶν διανοιῶν ἀποθησαυρίσεις, εἰς ἀπτὰ μνημεῖα συγκεντρώσεις τῶν ἀθανάτων ἀναλαμπῶν τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως.

Ἄλλ' ὅταν λέγωμεν ὅτι ἡ ἰδέα δὲν ἀφανίζεται, νοοῦμεν ὅτι ἐν τῇ γραπτῇ ἀποκρυσταλλομένη λογῇ περισώζεται μεθ' ὅλης τῆς δυναμικῆς τῆς ἀξίας. Διότι ἔχει δυνάμιν ἡ ἰδέα. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἡ δυνάμεις τῆς ἰδέας εἶναι ἀπείρως μεγαλειότερα καὶ σπουδαιότερα τῆς δυνάμεως τῆς ὕλης, διὰ τὰς κολοσσιαίας αὐτῆς πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς συνεπείας. Διότι ἡ δυνάμεις τῆς ἰδέας μεταβάλλεται εἰς ἔργον. Ἐνέχει μὲν γὰρ

λην δύναμιν δημιουργικήν, ιδίως όταν ακτινοβολή από της έστίας διανοιών δημιουργικών· ο νοός εξίσταται και λιγυγιά διά τήν ανεξάντλητον γονιμότητά της και τὸ ἀποτόμως ὀλόκαινον της παραγωγῆς της. Ἄλλ' εἶνε φορεὺς και μεγάλης δυνάμεως καταλυτικῆς· αἱ ἀναμοχλεύσεις και αἱ ἀνατροπαὶ τὰς ὁποίας συνεπάγεται, εἶναι ἀνοπολόγηστοι.

Ἄλλὰ δύναμιν δὲν ἔχουσι μόναι αἱ ιδέαι τῶν μεγαλοφυῶν διανοιών. Ὅσονδήποτε και ἂν αὐταὶ κέκτηνται μεγαλύτεραν ζωικότητα και δραστικότητα ὡς ἀκτινοβολαὶ ἰσχυροτέρων ἐλλάμψεων, πᾶσα και ἄλλη ιδέα ἔχει και τὰ ἔχη ποτὲ τὴν ἐπίδρασίν της εἰς τὰς σκέψεις ἡμῶν και τὰς πράξεις, ἐπίδρασιν ἀσυναίσθητον και συνειδητήν, ἀλλ' ὅμως πάντοτε ἀναπόφευκτον. Καὶ εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν και τὴν ἐπίδρασιν ταύτην τῶν ιδεῶν εἶνε πολὺ φυσικὸν ὅτι τὴν σπουδαιότεραν σημασίαν ἔχει καθ' ὅλου μὲν ὁ τύπος, πρὸ πάντων δ' ὅμως ὁ ἡμερήσιος, ὁ ἀνεξάντλητος και ἀδαπάνητος οὗτος τῶν ιδεῶν κρουνός. Ἀπὸ βαθείας πρῶτας μέχρι βαθείας νυκτὸς δυσαριθμητὰ ἀλλεπάλληλα πολυσέλιδα και πολύστηλα ἔντυπα κατακλινοῦσιν ἀκαταπαύστως τὰς διανοίας πάντων τῶν ἀνθρώπων διὰ μυρίων ψεκᾶδων ιδεῶν πολυτροπωτάτων, ἐξορμωσῶν ἀπὸ ἐγκεφάλων μυρίων και εἰσελαυνουσῶν εἰς ἀπείρωσ πολλοπλάσια κρᾶνία. Αἱ δέσμαι τῶν ιδεῶν διὰ τοῦ ἐντόπου ἐξαπολύονται ὡσεὶ ἀπὸ ἀσκῶν Αἰόλου κατὰ πᾶσας τὰς κατευθύνσεις, αἱ δ' ἐφημερίδες μεταβάλλονται οὕτω εἰς τὰ περιοπτότερα τῶν βημάτων, ἀπὸ τῶν ὁποίων συνηγοῦσι τορώταται σάλπιγγες, σαλπίζουσαι διὰ της δυνάμεως της ιδέας, εἰσδύουσαι εἰς τὰ μύχια τῶν ψυχῶν και σπεύρουσαι εἰς τὰ ἄδυτα τῶν διανοιών, ἔνθα ριζοβολοῦσιν ἀσφαλῶς και βλαστάνουσι. Διὰ τοῦτο ὁ τύπος εἶνε δύναμις, ἡ μεγίστη, ἴσως, τῶν δυνάμεων ἐν ταῖς κοινωνίαις διὰ τὸ μέγεθος τῶν δημιουργιῶν της, ἀλλὰ και διὰ τὴν ἔκτασιν τῶν καταστροφῶν της. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος και ὁ κύριος παράγων πάσης ἀνατροπῆς, ἀλλὰ και πάσης οἰκοδομῆς. Εἶναι ὁ ἰδεολογικός και αἰσθηματικός, ὁ καθ' ὅλου ψυχικός πλάστης, ὁ ἀφυπνίζων και ὁ κοιμίζων, ὁ κινῶν ἢ ὁ συγκρατῶν, ὁ κρημνίζων ἢ ἀνεγείρων, ὁ συγκλονῶν και ἀναπρέπων και τὰ πάντα ρυθμίζων κατ' ἰδίαν ἀρέσκειαν. Εἶνε ἡ κοινή γνώμη; Εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν ιδεῶν, ὁ συνολικός ἀγωγὸς και ἐκφραστὴς τῶν ἐπὶ μέρους τῶν ἰδεολογικῶν και συναισθηματικῶν κόσμων; Εἶνε ἡ ἀριστοκρατία της σκέψεως; Ἴσως ὅλα ὁμοῦ πρὸ παντὸς ὅμως εἶνε ὁ διευθύνων κατ' ἀρχήν, ὁ δίδων τὰς κατευθύνσεις, ὁ ἐξέμων τὰς ὁδοὺς πῶν ὁμάδων και τῶν κοινωνιῶν, ὁδότης και ταγὸς τῶν μεγάλων μαζῶν.

Ἐκ τούτων συναγεται πόσον κολοσσιαία εἶνε ἡ εὐ-

θύνη τοῦ τύπου. Ἐκ τοῦ ποιῶ τῶν ιδεῶν, τὰς ὁποίας διαρκῶς σπεῖρει καθ' ἀπάσας τὰς διευθύνσεις, πλάσσεται και δημιουργεῖται και σχηματίζεται τὸ ποῖον τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν. Βεβαίως ἕκαστος φέρει τὴν εὐθύνην τῶν ιδεῶν του, ἐφ' ὅσον αὐταὶ ἀποτελοῦσι στοιχεῖα τοῦ ὑποκειμενικοῦ τοῦ ἰδεολογικοῦ κόμου, εἶναι, δηλαδὴ, ἰδικαί του, τοῦ πνεύματος τοῦ ἰδικοῦ του συστατικά. Ἄλλ' ἡ εὐθύνη ἀποβαίνει ἀνοπολογίστως μεγαλύτερα, όταν ἡ διὰ τοῦ τύπου δημοσιευμένη ιδέα ἀποβάλλῃ τὸ στάδιόν της τὸ ἐνδιαθέτον, δεσμευτὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου και προσφέρηται εἰς πάντας οὐχὶ ὡς ἄνευ ἀξιώσεων προχειρολόγημα ἄσχετον και «ἔπος πτερύον», ἀλλ' ὡς ἐνσυνειδητος και σκόπιμος συμβολὴ εἰς καθορισμὸν ἰδεολογικῆς και ἠθικῆς κατευθύνσεως, εἰς ποιοτικούς ὁρισμούς, εἰς δημιουργίαν ἢ εἰς καταστροφήν. Ἐὰν ἡ εὐθύνη διὰ τὰ ἐν γένει scripta εἶνε μεγάλη, διότι manent, εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλύτερα διὰ τὰ ἔντυπα, διότι εἶνε ἀνεξαιρεπτότερα και ἀπεβαίνουσι κτήμα παντός, ἀναγνώσκοντός τε και μὴ. Ἐντεῦθεν ἡ θέσις τοῦ δημοσιογράφου εἶνε ἀσυγκρίτως ὑπερτέρα της θέσεως οἰουδήποτε δημαγωγοῦ ἢ ἰεροκήρυκος. Διότι ἐνῶ οὔτοι μόνον κατὰ διαλείμματα δύνανται νὰ ὁμιλῶσι και πρὸς ὁμάδας ποσοτικῶς περιορισμένας, ὁ δημοσιογράφος λαλεῖ διαρκῶς και στερεοτύπως πρὸς ἑκατομμύρια συγχρόνως, ἔχει τὸ στόμα του ἀπὸ βαθείας πρῶτας μέχρι προκεχωρημένης νυκτὸς εἰς τὸ οὖς τῶν ἀκροατῶν του, ψιθρίζων τὰς ιδέας του κατὰ τρόπον ἐπίμονον και ὑποβλητικόν, σχεδὸν ἐκδιαστικόν. Δι' ὅλα, ἐπομένως, ὅσα ὁ τύπος κατὰ τρόπον τοιοῦτον και πρὸς πάντα τὰ ἄτομα και τὰς κοινωνίας λαλεῖ, διὰ τὸ ποῖον τῶν ιδεῶν, τὰς ὁποίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα κατασπεῖρει και διὰ τῶν ὁποίων τρέφει τὰς διανοίας και τὰς ψυχὰς, ὑπέχει μεγίστας εὐθύνas.

Γ. Π.

Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

δ'

Οἱ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Γραφείου της Ἱ. Διοικήσεως Συνόδου Γραμματεῖς και Γραφεῖς τυγχάνουσιν ἄγαμοι κληρικοί πτυχιούχοι της Θεολογίας.

Παρὰ τῆ Ἱ. Συνόδῳ διορίζεται Βασιλικὸς Ἐπίτροπος, ὁν ἀσθενοῦντα ἢ κωλυόμενον ἀντικαθιστᾶ ὁ Κοσμητῶρ της Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, τοῦτον δ' ὁ Καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ ἢ τοῦ Ἐκκλησι. Δικαίου. Ὁ Βασ. Ἐπίτροπος, παριστάμενος ἄνευ ψήφου, προσυπογράφει ὑποχρεωτικῶς τὰς πράξεις και ἀποφάσεις της Ἱ. Συνόδου, ἐγκύριους οὕτως και ἄνευ της υπογραφῆς αὐτοῦ, ἐὰν ἀρνηθῇ ταύτην,

ἀρκεί νά ἦτο παρῶν κατὰ τὴν λήψιν αὐτῶν. Ἡ μετὰ πρόσκλησιν αὐτοῦ μὴ προσέλευσις δὲν ματαιοῖ τὰς συνοδικὰς συνεδρίας.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ Βασιλείῳ Μητροπόλεω ὀρίζεται εἰς 33. Καὶ ὁ μὲν Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἐλέγεται ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐκλογίμων ἐγγεγραμμένων κληρικῶν, ὑφ' ἀπάντων τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀρχιερέων συγκαλουμένων εἰς τὴν πρωτεύουσιν ἐντὸς τεσσαρακοθημέρου ἀπὸ τῆς χηρέσεως τοῦ θρόνου, διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, προσαγορεύεται δὲ «Μακαριώτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καὶ μνημονεύει πάσης Ἐπισκοπῆς Ὀρθοδόξων. Οἱ δὲ χηρεύσαντες λοιποὶ μητροπολιτικοὶ θρόνοι πληροῦνται μόνον διὰ χειροτονίας ἢ διὰ προαγωγῆς εἰς αὐτὰς τῶν «Βοηθῶν Ἐπισκόπων», μετ' ἐκλογὴν ἐπ' ἴσης ὑπὸ συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Βασιλείου.

Διὰ τοὺς μέλλοντας ἀρχιερατεῦειν ὀρίζονται τὰδε τὰ προσόντα: ὅτι δεόν νά εἶναι πολῖται Ἕλληνες· νά ἔχωσιν ὑγιᾶς περὶ τὴν πίστιν καὶ νά διακρίνονται ἐπὶ βίῳ ἀνεπιλήπτῳ· νά ἔχωσιν ἡλικίαν 35—50 ἐτῶν· νά ἔχωσι πτυχίον Θεολογίας, πείραν διοικητικὴν καὶ ἰκανότητα περὶ τὸ κήρυγμα.

Ὡς πρὸς τὴν μισθοδοσίαν οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἀρχιερεῖς ἐξισοῦνται πρὸς τοὺς Ἀρεοπαγίτας.

Ὁ ἀρχιερεὺς δύναται δι' ὠρισμένους λόγους νά παραιτηθῆ, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος δύναται αὐτεπαγγέλτως νά ἀποφνηθῆ περὶ τῆς σωματικῆς ἀνικανότητος ἀρχιερέως τινός, τῆς τελικῆς περὶ παρικήσεως αὐτοῦ ἀποφάσεως ἀνηκούσης τῆ Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Τῷ παραιτουμένῳ παρέχεται περίθαλψις ἐκ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἴση πρὸς τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀρχιερέων.

Πᾶσα Μητρόπολις κέκτηται Γραμματεῖα καὶ Κλητήρα· ἐπὶ συνόλου κατοίκων ὑπὲρ τὰς 50,000 κέκτηται καὶ Πρωτοσύγκελον, ὑπὲρ τὰς 70,000 δὲ καὶ Γραφεῖα. Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν δύναται νά προσλαμβάνῃ καὶ ἓνα ἢ δύο βοηθοὺς Ἐπισκόπους. Οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καθηκόντων αὐτῶν, ὀφείλουσι νά προεδρεύωσι τῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων τῆς κατωτάτης ἐκπαίδευσως τῶν μητροπόλεων αὐτῶν καὶ νά παρακολουθῶσι τὰ τῆς διδασκαλίας ἐπισκεπτόμενοι τὰ Σχολεῖα.

Ἐν σχέσει πρὸς τὸν γάμον νομοθετεῖται ὅτι γάμος Ἕλληνο-Ὀρθοδόξου δὲν ἔχει ὑπόστασιν ἄνευ ἱερολογίας, ἱερολογηθεὶς δ' ἄνευ ἐπισκοπικῆς ἀδείας εἶνε ἀπολύτως ἄκυρος, ποινὰ δ' ὀρίζεται τοῖς ἀναρμοδίως ἐκδίδουσιν ἀδείας ἢ τοῖς παραβαίνουσιν τὰς περὶ τοῦ γάμου εἰδικὰς διατάξεις. Γάμος μικτὸς μὴ τελεσθεὶς δι' ὀρθοδόξου ἱερολογίας εἶνε ἀνυπόστατος. Ἡ Ἱ. Σύνοδος δύναται νά ἐπιτρέψῃ κατ' οικονομίαν γάμον μεταξὺ ἐξ αἵματος συγγενῶν ἐκ πλαγίου ἢ ἀγγιστέων ἐκ πλαγίου ἐν κεκωλυμένῳ μὲν βαθμῷ, ἀλλ' οὐχὶ ἐγγυτέρῳ τοῦ ἔκτου ἐξ αἵματος. Ἡ κερχωρισμένως ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ἱερολογία τῆς μνηστείας ἀπαγορεύεται, τελεσθεῖσα δὲ κηρύσσεται ἄκυρος τιμαρουμενὸς τοῦ ἱερουργήσαντος ἱερέως.

Ἐκ τῶν γενινῶν καὶ συμπληρωματικῶν διατάξεων σημειοῦμεν ἐνταῦθα ταῦτα μόνον, ὅτι ἡ Ἐκκλησία Ἀρχὴ δύναται ν' ἀξιῶσθ' ἐν τῷ κύκλῳ τῶν καθηκόντων τῆς τὴν προστασίαν καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Πολιτικῆς Ἀρχῆς,

κατ' ἀκολουθίαν δὲ πᾶσαι αἱ ἐν τῷ Κράτει ἀρχαὶ ὑποχρεοῦνται νά προστατεύωσι καὶ νά ὑποστηρίξωσιν αὐτὴν κατ' αἴτησιν τῆς, ἔχον παραστῆ ἀνάγκη. Οἱ συνοδικοὶ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων τῶν λογίζονται ἐκκλησιαστικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ δ' ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῶν ἀρχιερέων ἐκκλησι. ὑπάλληλοι λογίζονται δημόσιοι.

Οἱ εἰς Ἑλλάδα ἀφικνούμενοι ξένοι κληρικοὶ δεόν νά κομίζωσι πρὸς τὰς Ἐκκλησίας Ἀρχὰς τοῦ Κράτους συστατικὰ γράμματα, εἰ δὲ μὴ διὰ μὲν τοὺς ἀρχιερεῖς ἐνεργουνται τὰ προσήκοντα ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, οἱ δὲ λοιποὶ κληρικοὶ ἀπελαύνονται ὑπὸ τῆς Πολιτικῆς Ἀρχῆς ἔξω τοῦ Κράτους.

Τοιοῦτο ἐν μεγάλῃ συντομίᾳ καὶ κατὰ τὰ οὐσιωδέστατα τὸ περιεχόμενον τοῦ Νομοσχεδίου τοῦ Καταστικῆς Νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. Πρ. 516

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὴ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος Κύριε Χρυσόστομε. Τὴν ἑτιμότεραν περισπούδαστον ἡμῖν Σεβασμιότητα ἐν φιλήματι ἀγίῳ περιπτυσσόμενοι ἡδέως προσαγορεύομεν.

Ἄσμενοι δεξάμενοι τὰ ἀπὸ ιη' μηνὸς παρελθόντος Μαρτίου μεμνηνολημένα τίμια Εἰρηνικὰ Γράμματα τῆς ἑτιμότερας λίαν ἡμῖν ἀγαπητῆς καὶ περισπούδαστου Σεβασμιότητος, κοινῇ δὲ ταῦτα μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου διεξεληθόντες, πολλὴν μὲν τὴν πνευματικὴν ἀπὸ τούτων ἀπηρεσάμεθα εὐφροσύνην, ἐπισήμως εὐαγγελισθέντες, κατὰ τὰ πάλαι καλῶς καὶ θεαρόστως κείμενα θέσμια, τὴν εὐδοκίαν Θεοῦ καὶ χάριτι, ψήφους δὲ κανονικαῖς καὶ ἐπινεύσει Βασιλικῆς, ἐκλογὴν Αὐτῆς καὶ ἄνοδον ἐπὶ τὸν Προεδρικὸν Θρόνον τῆς Ἀγιωτάτης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ἠγησάμεθα δὲ τὴν ἐν τούτοις θάλλουσαν τοῦ πνεύματος χάριν, ὑγιοῦς Πίστews μαρτυρίαν ἔχουσιν, ἀγάπην πρὸς Θεὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους τηροῦσιν, εἰρήνην τὴν «πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν» καταγγέλλουσι καὶ φιλάδελφον γνώμην καὶ διάθεσιν πρὸς τὴν Σεπτὴν Αὐτῆς Μητέρα Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν τεκμηριοῦσιν.

Δοξολογίαν οὖν ἐγκάρδιον ἐπὶ πᾶσι τούτοις τῷ Μεγάλῳ Θεῷ καὶ Ἀρχιποίμενι Χριστῷ ἀναπέμψαντες καὶ ἡμεῖς οἱ ἠλημένοι παρὰ τοῦ Κυρίου τῆς Ἀγιωτάτης ἐν Σιών Ἐκκλησίας προϊστάσθαι, ἄσμενοι τεινομέν Αὐτῇ σὺν τῇ περὶ ἡμᾶς ἀγία καὶ Ἱερᾶ Συνόδου δεξιάν κοινωνίας διὰ τῶν δε τῶν ἀδελφικῶν ἡμῶν Γραμμάτων, τὸν τε ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἐγκάρδιον ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν ἀπὸ τῶν Θεοτιμῆτων

δρόμων Σιών τῆς Ἁγίας καὶ ἐκ τῶν κόλπων τῆς Γεραρᾶς ἡμῶν Ἀγιοταφικῆς ἀδελφότητος Αὐτῆ ἀποδίδομεν καὶ τὴν ἀγάπην, ἣτις ἐστὶν «ὁ σύνδεσμος τῆς τελειότητος» καθομολογοῦμεν «ἵνα ὦμεν τετελειωμένοι εἰς ἓν» εἰς δόξαν τοῦ Πανευλογητοῦ Ὀνόματος τοῦ τῆς Ἐκκλησίας Θεμελιωτοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅλη δὲ καρδίᾳ συγχαίροντες τῇ Ὑμετέρᾳ Θεομητῷ Κορυφῇ ἐφ' οἷς θαυμασίως ἐποίησεν Αὐτῇ ὁ Κύριος, συγχαίρομεν καὶ τῇ Ἀγιωτάτῃ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίᾳ τοιοῦτου ἀξιοθεσίας παρὰ Θεοῦ Προεστῆτος, ἀφθόνης μὲν πνευματικοῖς χαρίσμασι πεποικισμένου καὶ παιδείᾳ καὶ Ἐπιστήμῃ ἐξόχως κατηρητισμένου, ἐφ' ἀρετῇ δὲ καὶ εὐσεβείᾳ ἀκραιφνεῖ ἐγνωσμένῳ καὶ κυβερνήσαντος ἄρα ἀξίως τὸν τοῦ Βασιλείου Κράτους λαὸν καὶ τὰ διεσκορπισμένα συναγαγεῖν καὶ τὰ διεσπασμένα συσφίξει καὶ τὰ μὴ καλῶς τυχόν κείμενα μεταποιῆσαι καὶ διορθῶσαι δυνησόμενον.

Ἀκριβῶς καὶ Ἡμεῖς ἐπιστάμενοι, περισπούδαστε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, ὅτι ποικίλοι καὶ παντοδαποὶ οἱ σάλοι καὶ κλύδωνες τῶν κατὰ τὴν ἔσφον λῆξιν Ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν, ἡμέραις δὲ δυσπραγίας καὶ χαλεπότητος καὶ ἐποχὴν αὐξήσεως πλησμονῆς τῶν πολεμίων ἢ καθ' ἡμᾶς Χριστιανικῆ Κοινωνία διέρχεται καὶ συνομολογοῦντες αὐτῇ, ὅτι μετὰ τὴν ἀνωθεν ἀντίληψιν, μόνῃ ἢ κοινῇ συνεργασίᾳ πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ εἰλικρινῆς πασῶν τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἔργων συνταύτισις δύναται τὴν ἐλλείπουσαν καὶ παντὶ ἐπιδεομένην ἀποδοῦναι ἡμῖν ἰσχύν, ἵνα τὸν κίνδυνον ἀμυνάμενοι πάσης ἐναντίας ἐπιχειρίας τὸ πιστευθὲν ἡμῖν χριστεπώνυμον πλήρωμα λυτρώσωμεν, ὅπως γνώμης ἐσμέν, ὅτι διὰ τῶν τακτικῶν Συνόδων κοινῇ αὕτη μερίμνα καὶ ἀλληλεγγύη τῶν Ἐκκλησιῶν μόνον μετὰ τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς ἐν τῇ ἐγγυὲς Ἀνατολῇ εἰρήνης ἐπιτευχθῆναι δύναται, ὅποτε ἀπερίσπαστοι ἀπὸ τῶν ἀγώνων καὶ φροντίδων πρὸς διάσωσιν ἑαυτῶν τε καὶ τῆς ποιμνῆς αὐτῶν δυνήσανται συντόμως ἐπιλαβέσθαι κοινῇ τῆς θεραπείας τῶν ἐκ τοῦ πολέμου πληγῶν καὶ ἀποτελεσμάτων.

Εὐχαριστίαν δ' ἐν τέλει τῇ Ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι Θεομῆν καὶ δλόθυμον ἐρμηνεύοντες ἐφ' ἣ ὑπισχέται ἡμῖν παρασχεῖν προθύμῳ συναντιλήψει ἐν τοῖς ἀφορώσι τὴν Ἀγιωτάτην Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ βεβαίαν πεποιθήσιν ἔχοντες προσδοκᾶν καὶ ἀπεκδέχεσθαι ἀπὸ τῶν τελεσφῶρων Αὐτῆς ἐνεργειῶν τὴν τε ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ἀγωγὴν καὶ συνδρομὴν τοῦ Θεοφρονητοῦ Βασιλείου ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Γερασιωτάτης τῶν Ἐκκλησιῶν Μητροῦς, τῆς, ὡς ἐγνωσταί Αὐτῇ, δεινοῖς κινδύνοις περιεζωσμένης καὶ συνθλιβομένης καὶ οἰκονομικῇ ἀμνηχανίᾳ πολλῇ κατεχομένης, διάπυρον ἀναπέμπομεν τῷ Κυρίῳ δέησιν ἐνισχύειν καὶ ἐνδυναμοῦν Αὐτὴν ἐν τῇ νῆα ὑψηλῇ διακονίᾳ, χαρίζεσθαι δ' Αὐτῇ τὸ πεπιστευμένον ποιμνιον προθύμως καὶ εὐηθῶς ἐπὶ νομᾶς σωτηρίους χειραγωγούμενον καὶ εὐδοκῶν καὶ εἰς πέρας ἀγαγεῖν ἀγαθὸν τὰς ἐπὶ στερεώσει τῆς Πίστεως καὶ Θριάμβῳ

τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγαθὰς Αὐτῆς προθέσεις καὶ βουλὰς.

Διαβεβαιοῦμενοι δ' Αὐτῇ, ὅτι ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς πρὸς τὸν Κύριον ἐντεύξεις Θεομᾶς μέλλομεν ὑπὲρ Αὐτῆς ἀναφέρειν ἀπὸ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ τὰς δεήσεις καὶ ἀξιούντες Αὐτὴν μεμνήσθαι καὶ ἡμῶν ἐν ταῖς Ἱεραῖς Αὐτῆς μυσταγωγίαις, ἀποιέομεν καὶ αὐτῇ Αὐτῇ τε καὶ πᾶσι τοῖς συγχροτοῦσι τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας περισπούδαστοις ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς τὸν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν καὶ διατελοῦμεν

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ ἡμεῖς Ἀποστόλου καὶ Τῆς Ὑμετέρας περισπούδαστου Ἡμῖν Σεβασμιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός καὶ ὄλος πρόθυμος,

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΣ

Πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεῶς Μητροπόλεως.

Ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης περιγράφει ἐν τῇ «Ἀποκαλύψει» φρικτῶδη τινὰ κατάστασιν, κατὰ τὴν ὅποιαν οἱ ἄνθρωποι «ἐμκυσσῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου καὶ ἐβλασφήμουν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἐλπίδων αὐτῶν καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν». (16, 11). Νομίζει τις, ὅτι τοιαύτη κατάσταση παρουσιάζεται σήμερον ἐν μέσῳ τόσων πόνων καὶ κακῶν τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ὅπου ἂν σταθῆς, ἀκούεις βλασφημίας φοικτᾶς, διὰ τῶν ὁποίων πληγώνεται τὸ θεησκευτικὸν αἶσθημα ἔχι μόνον τοῦ χριστιανοῦ, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἀνθρώπου πιστεύοντος εἰς Θεόν.

Βλασφημοῦνται ἀναιδῶς τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Χριστιανικῆς Θεησκείας καὶ ὑπὸ γερόντων καὶ ὑπὸ νέων καὶ ὑπὸ παιδίων ἔτι, ὑπὸ πάσης τάξεως ἀνθρώπων. Τὰ ἱερωτάτα ἐνόματα τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας ἐκστομιζοῦσι ὁ βλάσφημος μὲ ὕβρεις χυδασιότατος εἰς ἐκάστην στιγμήν καὶ εἰς περιπτώσεις πολλὰκις γελοίας. Ἐὰν ὀργισθῇ ἀπλῶς, ἢ ἐὰν δυσκωλυθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἀρχίζει τὸς φοικτᾶς ὕβρεις καὶ βλασφημίας.¹

Βεβαίως πρώτη καὶ κυρία αἰτία τῆς βλασφημίας εἶναι ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ἀπιστία, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅλοι οἱ βλάσφημοι ἀπίστοι καὶ ἀσεβεῖς ἄνθρωποι. Τούναντιον πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐνῆροτοι καὶ εὐσεβεῖς. Ἄλλ' ἐκ συνηθείας, ὀφειλομένης εἰς τὴν ἑλλειψίν θεησκευτικῆς μορφώσεως καὶ καλῆς ἀγωγῆς, ἐκστομιζοῦσι βλασφημίας καὶ ὕβρεις, διὰ τῶν ὁποίων προσβάλλουσι τὸν Θεόν, εἰς τὸν ὅποιον πιστεύουσιν. Οἱ δυστυχεῖς αὗτοι ἄνθρωποι δικαιολογοῦνται, ὅτι βλασφημοῦσιν ἐκ κακῆς συνηθείας καὶ χωρὶς νὰ θέλωσι. Τοιαύτη ὁμως δικαιολογία εἶναι ἐντελῶς ἀβάσιμος, διότι ἡ βλασφημία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δικαιολογηθῇ καὶ νὰ συγχωρηθῇ, εἴτε ἀπὸ ἀπιστίαν καὶ ἀσέβειαν, εἴτε ἀπὸ συνήθειαν κακῆς προέργεται. Εἶναι μεγάλη καὶ ἀδικαιολόγητος ἁμαρτία.

Ὁ βλάσφημος δὲν προσβάλλει καὶ δὲν ὕβρειζει μόνον τὴν

θησκείαν, ἀλλὰ καὶ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν στοιχειώδη κοινωνικὴν εὐπρέπειαν. Καὶ ἐνῶς ἡ βλασφημία δὲν ὑπάρχει εἰς βαρβάρους καὶ μὴ χριστιανικὰς κοινωνίας, δυστυχῶς ἡ χριστιανικὴ κοινωνία, καὶ παρ' ἡμῖν καὶ ἀλλαχοῦ, ἀνέχεται τὴν ἀνήκουστον αὐτὴν τῆς βλασφημίας ἀσχημίαν.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι λυπούμεθα διὰ τὴν χυδαίαν αὐτὴν ἀπρέπειαν τῆς βλασφημίας τῶν θεῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνέχεται ἀκόμη ἡ κοινωνία, σημαίνει, ὅτι δὲν ἤσθάνθη τὴν ἀνάγκην τῆς συστηματικῆς καταπολεμήσεως αὐτῆς καὶ ἐξαλείψεως. Τὴν ἀνάγκην δὲ ταύτην καθήκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ ὑποδείξωμεν εἰς τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν λαόν.

Ἀξιοῦμεν παρὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου νὰ τονίσῃ ἐπανειλημμένως καὶ μετὰ πάσης δυνάμεως ἀπὸ τοῦ ἀμωνοῦ καὶ ἀπὸ οἰασθήποτε θέσεως τοῦ κηρύγματος καὶ δι' ἰδιαιτέρων συμβουλῶν καὶ νοουθεσιῶν τὴν ἀνάγκην τῆς καταργήσεως τῆς βλασφημίας. Ὡς αὐτῶς παρακαλοῦμεν τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους, ὅπως προφυλάττωσι συστηματικῶς τὴν νεολαίαν ἀπὸ τῆς βλασφημίας, τὸν δὲ Ἑλληνικὸν τύπον, ὅπως ὑποστηρίξῃ τὴν κατὰ τῆς βλασφημίας κίνησιν καὶ ἀποτελεσματικῶς αὐτὴν καταπολεμήσῃ.

Ἀλλὰ καὶ ἕκαστος τῶν πιστῶν, ἃς θεωρήσῃ καθήκον του νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν κατάργησιν τῆς βλασφημίας, καθήκον ὄχι μόνον θρησκευτικόν, ἀλλὰ καὶ ἐθνικόν. Διότι εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ κακὴ ἐντύπωσις τῶν ξένων, οἱ ὅποιοι ἐπισκέπτονται τὴν χώραν μας καὶ ἀκούουσι νὰ ὑβρίζωνται τὰ σεπτὰ καὶ πανάγια ὀνόματα καὶ σύμβολα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὄχι ὑπὸ ἀλλοθρησκίων ἀλλ' ὑπ' αὐτῶν τῶν Χριστιανῶν! Ἐὰν δὲ πᾶσα ὕβρις εἶναι προσβλητικὴ, ἡ βλασφημία τῶν θεῶν εἶναι ὕβρις καὶ θανάσιμος προσβολὴ τοῦ ἱερωτέρου αἰσθήματος παντὸς ἀνθρώπου. Ὁ εὐσεβὴς καὶ εὐγενὴς Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν πρέπει ν' ἀνεχθῆ τοιαύτην δυσάρεστον κατάστασιν, ἡ ὁποία δὲν ἀρμόζει εἰς αὐτόν, κακῶς χαρακτηρίζει καὶ ἐκθέτει αὐτὸν εἰς τοὺς ξένους. Βεβαίως τὸ μέγα κακὸν τῆς βλασφημίας ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλους λαούς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μᾶς ἀπαλλάσσει τῆς κατηγορίας.

Ἀστυνομικαὶ διατάξεις ἐπιβάλλουσι αὐστηρὰς ποινὰς εἰς τοὺς βλασφημούς. Εἶναι δὲ δυνατόν νὰ ἐκδοθῶσι καὶ νόμοι δρακόντειοι κατ' αὐτῶν καὶ ἄλλα νὰ ληφθῶσι μέτρα πρὸς ἐξαφάνισιν τῆς βλασφημίας. Ἀλλὰ, κυρίως εἰπεῖν, ἀπαιτεῖται νὰ αἰσθανθῆ ἕκαστος τὴν βλασφημίαν, ὡς βαρυτάτην προσβολήν, νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὸν ἀπόλυτον σεβασμὸν πρὸς τὰ θεῖα καὶ τὴν κατάπαισιν τῆς ἀσχημίας τῆς βλασφημίας, διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος.

Ταῦτα πατρικῶς συνιστῶντες καὶ τὴν συνεργασίαν πάντων ἐπικαλούμενοι, θερμῶς προτρέπομεν ἕκαστον νὰ συντελέσῃ, τὸ καθ' ἑαυτόν, εἰς ἐξάλειψιν τῆς βλασφημίας, τοῦ μεγάλου τούτου στίγματος τῆς θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Ποιούμεθα ἔκκλησιν εἰς τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα καὶ εἰς τὴν εὐγένειαν παντὸς Ἑλληνοῦ, ὅπως πολεμήσῃ καθ' οἰονδήποτε τρόπον δύναται τὴν βλασφημίαν. Ἐπαναλαμβάνομεν τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου παράγγελμα: «πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ βλασφημία ἀρθεῖτω ἀφ' ὑμῶν σὺν πάσῃ κακίᾳ» (Ἐφ.σ. 4,31).

Ἡ δὲ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16]8 Μαΐου 1923.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ

[Ἀπόσπασμα ἐξ ὁμιλίας τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς «Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῶν Νέων», ἧς τυγχάνει ἐπίτιμος Πρόεδρος].

Εἶναι βεβαίως εἰς ὄλους αἰσθητὴ ἡ δυσάρετος ἠθικὴ κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται ἡ κοινωνία μας, καὶ ἰδίως ἡ μεγάλη ἠθικικότης καὶ ἔκλυσις, εἰς τὴν ὁποίαν διὰ διαφόρων μέσων παρασύρεται, δυστυχῶς, ἡ νεολαία. Πρώτη αἰτία τοῦ θλιβεροῦ τούτου φαινομένου εἶναι ἡ ἔλλειψις θρησκευτικῆς μορφώσεως καὶ ἠθικῆς ἀγωγῆς τῆς νεολαίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ στρέψῃ ἀμέριστον τὴν προσοχὴν ἡ Ἐκκλησία. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ οἰκογένεια πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇ ζωηρῶς ὑπὲρ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἄς λάβουν ὑπ' ὄψιν οἱ γονεῖς τὰς μεγάλας τῶν εὐθύνων καὶ ἃς συναισθανθῶσιν ὅτι παρ' αὐτῶν ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον τῶν τέκνων τῶν καὶ δι' αὐτῶν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους. Τὸ καθήκον τῶν δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰς φροντίδας περὶ τῆς διατροφῆς καὶ τῆς σωματικῆς εὐεξίας τῶν τέκνων τῶν. Ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν τῶν ἀγωγὴν καὶ τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν. Οἱ γονεῖς εἶναι οἱ πρῶτοι καὶ ἄμεσοι τῶν τέκνων τῶν διδασκάλοι, χωρὶς νὰ παύσουν νὰ εἶναι τοιοῦτοι καὶ καθ' ὅν χρόνον ἀποστέλλουν τὰ τέκνα τῶν εἰς τὰ Σχολεῖα. Πρώτιστον δὲ καὶ κύριον μέλημά τῶν δέον νὰ εἶναι ἡ θρησκευτικὴ τῶν μόρφωσις καὶ ἠθικὴ ἀγωγή. Ἄς μὴ παραμελῇ ἡ μήτηρ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς συναισθήσεως τοῦ τέκνου τῆς νὰ καλλιεργῇ τὸ ἔμφυτον θρησκευτικὸν αἶσθημα. Ἄς θεωρῇ καθήκον του ὁ πατήρ νὰ προσέχῃ πᾶσαν πρᾶξιν καὶ κίνησιν του, πᾶσαν λέξιν ἐνώπιον τῶν τέκνων του.

Ἄς προσέχουν οἱ γονεῖς ἐπιμελῶς τὴν χριστιανικὴν τῶν μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν καὶ ἃς ἐπιμελῶνται τῆς ἠθικῆς τῶν ἀγωγῆς. Καθῆκον ἔχουν νὰ παρακολουθοῦν τὴν ἔκπαιδυσιν καὶ τὰς συναστροφὰς τῶν, καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς διασκεδάσεις τῶν. Δίδοντες δὲ οἱ γονεῖς τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τὰ τέκνα τῶν, δὲν πρέπει νὰ ἀμελοῦν τὸ ἱερώτατον καθήκον τῆς προσευχῆς. Ἄς προσεύχωνται αὐτοὶ τακτικῶς καὶ ἃς φροντίζουσι νὰ προσεύχωνται καὶ τὰ τέκνα τῶν. Ἄς τὰ ὀδηγοῦν τακτικῶς εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας καὶ ἃς ἐξηγοῦν εἰς αὐτὰ τὰ τελούμενα ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις. Ὅπου λειτουργοῦν Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἃς φροντίζουσι νὰ ὀδηγοῦν αὐτὰ ἐκεῖ πρὸς πληρესτέραν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν. Εἶναι μεγάλοι ἐγκληματαῖοι οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι, οἵτινες ὀδηγοῦν τὰ τέκνα τῶν εἰς τὰ ἄσεμνα θεήματα τῶν κινηματογράφων καὶ τὰ ἀνήθικα ἀκροάματα τῶν θεάτρων. Ἄλλ' ἐξ Ἰσοῦ ἐγκληματαῖοι εἶναι καὶ οἱ ἀφίγοντες νὰ περιέρχωνται εἰς χεῖρας τῶν τέκνων τῶν περιοδικὰ ἀνήθικα καὶ εἰκόνας αἰσχραῖ, διὰ τῶν ὁποίων δηλητηριάζεται ἡ ψυχὴ τῶν νέων καὶ ὀδηγεῖται εἰς τὴν ἠθικὴν ἔκλυσιν.

Τὰ τέκνα εἶναι ὁ μεγαλύτερος καὶ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς τῶν γονέων. Ἄς τὸν προσέχουν νὰ μὴ χαθῇ καὶ καταστραφῇ. Εἶναι ἡ εὐτυχία τῆς οἰκογενείας, ἡ

ἀληθῆς καὶ πραγματικῆς εὐτυχίας. Ἡ εὐτυχία δὲ αὐτῆ ἀντανάκλας εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὸ ἔθνος δλόκληρον. Οἱ γονεῖς ἄς μὴ λησμονοῦν τὰς μεγάλας τῶν εὐθύνων πρώτιστα πάντων ἀπέναντι τῶν ἰδίων τῶν σπλάγγων, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους, ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Εἰς χεῖρας τῶν γονέων εὐρίσκειται κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ τόχη καὶ τὸ μέλλον τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἔθνους, οἷοι ὁ μέγιστος κίνδυνός τῶν προέρχεται ἐκ τῆς ἠθικῆς ἐκλύσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεπισχέτως σφύεται ἡ νεότης. Πρώτη αἰτία τῆς ἐκλύσεως εἶναι ἡ παραμέλησις τῆς χριστιανικῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς τῆς νεολαίας, καὶ ἐπομένως ἡ πρώτη φροντίς τῶν γονέων πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐπαγρύπνησις τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι νεοὶ καὶ αἱ νεάνιδες ἄς συναίσθανθοῦν τὸν μέγαν κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον ρίπτονται εὐρίσκόμενοι μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας, μακρὰν τῆς ζωογόνου χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς. Τὸ θέαμα τῶν ὁποίων παρουσιάζουν, εἶναι πολὺ δυσάρεστον καὶ ἀπελπιστικόν. Αὐτοδηλητηριάζονται καὶ αὐτοκτονοῦν πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς. Εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ συνέλθουν. Ἡ εὐημερία καὶ ἡ ἀληθῆς εὐτυχία τῶν εὐρίσκονται ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπεμακρόνθη, δυστυχῶς, ἡ νεολαία ἐξ ὁπαισιότητος πρὸ πάντων τῶν γονέων. Ἄς πιστεύσῃ ἡ νεολαία ὅτι πᾶν ὅ,τι θὰ τὴν ἀπασχολήσῃ πρέπει νὰ συνδέτῃται πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν ἠθικὴν. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ διασκέδασις πρέπει νὰ φέρῃ τὸν χαρακτήρα τῆς ἠθικότητος καὶ τῆς σεμνότητος. Πᾶσα διασκέδασις ἀνήθικος εἶναι καταστροφὴ καὶ σωματικὴ καὶ ἠθικὴ καὶ πᾶσα κατάχρησις ἔχει ὀλεθριώτατα ἀποτελέσματα. Μακρὰν τῶν καταχρήσεων, τῶν ἀσέμνων θαμάτων καὶ ἀκραμάτων, μακρὰν τῶν φθοροποιῶν ἀναγνωσμάτων, τῶν κακῶν συναναστροφῶν!...

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Πρὸς τοὺς ἀνὰ τὸ Κράτος Σεβ. Μητροπολίτας.

Παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς, ὅπως διατάξτε τὰ καθ' Ὑμᾶς Ἡγουμενοσυμβούλια, ἵνα ἐπὶ τῷ σκοπῷ εὐρυτέρας δημοσιότητος ἀποστέλλωσιν ἐν περιλήψει τὰς προκηρῆσεις τῶν δημοπρασιῶν ἐν γένει καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» πρὸς δημοσίευσιν, ταυτοχρόνως τῇ ὑποβαλλομένῃ ἡμῖν αἰτῆσει πρὸς ἔκδοσιν τῆς σχετικῆς ἀδείας διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς πλειοδοτικῆς δημοπρασίας. Ἐν τοῖς ὑποβαλλομένοις δικαιολογητικοῖς τῶν πρακτικῶν παραγγέλλομεν, ὅπως ἀπαραιτήτως περιλαμβάνηται καὶ τὸ περιέχον τὴν προκήρυξιν φύλλον τοῦ περιοδικοῦ τούτου. Ὡς τίμημα διὰ μὲν τὰς προκηρῆσεις τὰς ἐχούσας τὴν πρώτην προσφορὰν μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 2.000 ὠρίσαμεν δραχμὰς 50 ἄνω δὲ τούτου δραχμὰς ἑκατὸν, αἰτινες ἐντελλόμεθα, ὅπως ἀποστέλλωνται διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ περιο-

δικοῦ σὺν τῇ ἀποστολῇ τῆς, ὡς εἴρηται, περιλήψεως τῆς προκηρῆσεως. Τὸ ποσὸν τοῦτο θέλει ἐκ τῶν ὑστέρων εἰσπράττεσθαι ὑπὸ τῶν Ἡγουμενοσυμβουλίων παρὰ τῶν ἀναδειχθησομένων τελευταίων πλειοδοτῶν, οὓς βαρύνουσι τὰ ἔξοδα ταῦτα.

Τὸ τοιοῦτον ἐντελλόμεθα, ὅπως ῥητῶς ἀναγράφηται εἰς τοὺς ὄρους τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἀξιούντες δὲ τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῆς παρούσης, κοινοποιηθησομένης ἐπὶ ἀποδείξει ὑποβλητέᾳ ἡμῖν, παρακαλοῦμεν, ὅπως γνωρίσητε τοῖς Ἡγουμενοσυμβουλίαις, ὅτι τὴν μὴ τήρησιν ταύτης θέλομεν θεωρῆσαι ὡς παράβασιν διαταγῆς ἡμῶν καὶ θέλομεν λάβει κατὰ τῶν ὁπαισιῶν τὰ ἐκ τοῦ νόμου ἐνδουκνόμενα μέτρα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἰουνίου 1923

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος

Τὰ Μέλη

† Ὁ Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος ΕΥΘΥΜΙΟΣ

† Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΑΔΗΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ

Ἡ ΕΠΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον συνελθὼν ἐν Κων/πόλει κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1923 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Μελετίου τοῦ Δ'

Ἀναγνώρισεν ὅτι ἡ ἄρσις τῆς μεταξὺ τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἡμερολογίου διαφορᾶς εἶναι ἀνάγκη ἀναπόφυκτος καὶ ὅτι οὐδὲν κανονικὸν κώλυμα ὑπάρχει διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου κατὰ τὰ διδόμενα τῆς Ἀστρονομικῆς Ἐπιστήμης, ὁμοφώνως ἀποφασίζει τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ὡς ἑξῆς:

1.— Ἀπαλείφονται αἱ 13 ἡμέραι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν διαφορὰν αὐτοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἴκ. Συνόδου μέχρι σήμερον ἡλιακὰ ἔτη. Ὅττω: ἡ 1η Ὀκτωβρίου 1923 θὰ λογισθῇ ὡς 14 8/βρίου 1923.

2.— Αἱ ἑορταὶ τῶν ἀπαληφθειῶν ἡμερῶν θὰ ἑορτασθῶσιν ἢ ἄπασι ὁμοῦ τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1923 ἢ ὡς θέλει ὁρίσῃ τοῦτο ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐπαρχίας.

3.— Ἀπαντες οἱ μῆνες τοῦ ἔτους θὰ διατηρήσωσιν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἡμερῶν, ἄς ἔχουσι σήμερον. Ἐν τοῖς βισέκτοις ἐνιαυτοῖς ὁ Φεβρουάριος θὰ ἔχη ὡς καὶ σήμερον 29 ἡμέρας.

4.— Θὰ ὑπάρχωσιν, ὡς μέχρι σήμερον, δύο εἶδη ἐτῶν: τὰ κοινὰ, ἐκ 365 ἡμερῶν, καὶ τὰ βισέκτα ἐκ 366. Βισέκτα ἔτη εἶναι τὰ ἄνευ ὑπολοίπου διὰ τοῦ 4 διαιρούμενα ἔτη, ὡς ἦτο μέχρι σήμερον. Ἐξαιροῦνται μόνον τὰ ἔτη τῶν αἰώνων, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἰσχύῃ ὁ κατωτέρω κανὼν.

5.— Τὰ ἔτη τῶν αἰώνων (δηλ. τὰ λήγοντα εἰς δύο μηδενικά) τότε μόνον θὰ εἶναι βισέκτα, ἕταν ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰώνων διαιρούμενος διὰ τοῦ 4 εἴωσι ὑπόλοιπον

2 ἢ 6. Ὅλα τὰ ἄλλα ἔτη τῶν αἰώνων θὰ εἶναι ἔτη κοινά. Ἐπομένως μεταξὺ τῶν κατωτέρω σημειουμένων ἑτῶν τῶν αἰώνων, θὰ εἶναι βίσεκτα τὰ ὑπογραμιζόμενα. Οὕτω :

<u>2000</u>	2100	2200	2300	
<u>2400</u>	2500	2600	2700	2800
<u>2900</u>	3000	3100	3200	
<u>3300</u>	3400	3500	3600	3700

Κατὰ τὴν διακανόνισιν ταύτην τὸ μέσον μῆκος τοῦ πολιτικοῦ ἔτους θὰ ἀποτελεῖται ἐκ 365 ἡμερῶν, 5 ὥρῶν, καὶ 48' 48" λεπτῶν, ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὸ μέσον μῆκος τοῦ τροπικοῦ ἔτους.

6.— Αἱ ἀκίνηται ἑορταὶ θὰ ἔχωσι τὴν ἡμερομηνίαν, ἣν εἶχον μέχρι σήμερον.

7.— Αἱ κίνηται ἑορταὶ θὰ καθορίζωνται ἐκ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις, αἵτινες διατηροῦνται ἄθικτοι, τὸ Πάσχα θὰ ἑορτάζεται τὴν Κυριακῇ, ἥτις ἔπεται τῇ πρώτῃ πανσελήνῳ μετὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν.

8.— Ὁ καθορισμὸς τῆς Πασχαλινῆς Πανσελήνου θὰ γίνηται ἐπὶ τῇ βάσει ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν, λαμβανομένων πάντοτε ὑπ' ὄψιν τῶν ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης πραγματοποιουμένων προόδων, ὁ δὲ καθορισμὸς τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα θὰ γίνηται κατὰ τὸν χρόνον τῆς Ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ.

9.— Τὸ Οἰκουμένικόν Πατριαρχεῖον θὰ παρακαλέσῃ τὰ Ἀστεροσκοπεῖα ἢ τὰ τμήματα τῆς οὐρανόου μηχανῆς τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν, Βελιγραδίου, Βουκουρεστίου καὶ Πουλκώδα (Πετρούπολις) γὰν καταρτίσωσι τοὺς πίνακας τοῦ Πασχαλίου μακρᾶς διαρκείας, τοὺς ὁποίους θὰ ἀνακοινώσῃ εἰς ἀπάσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

10.— Ἡ παρούσα μεταρρυθμις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἐμπόδιον πρὸς μεταγενεστέραν αὐτοῦ τροποποιήσιν, ἣν ἤθελον ἀποδεχθῆ ἅσασαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΗΣ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1923

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου ἐστάλη ἡ ἀκόλουθος περὶ τῶν ἐκτρόπων τῆς 1 Ἰουνίου ἔκθεσις :

Τὴν Παρασκευὴν 1ην τρέχοντος μηνὸς περὶ ὥραν 11 1/2 π. μ. ὁμάς ἐξ ἑκατὸν περίπου ἀτόμων τῆς κατωτάτης κοινωνικῆς ὑποστάθμης Γαλατᾶ, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσα τὸν Γραμματεῦντα Κεντρικὸν Ἐρρορον τῆς Κοινοῦντος Γαλατᾶ κ. Δαμιανὸν Δαμιανίδην, εἰσῆλθεν εἰς τὸν περίβολον τῶν Πατριαρχείων, ὅπως συμφώνως πρὸς σχέδιον προδιαγεγραμμένον, καθ' ἃ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, προβῆ εἰς τὴν κατάλυσιν τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις νομίμου Ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος, διὰ τῆς διαλύσεως τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου καὶ διὰ τοῦ ἐξαναγκασμοῦ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος εἰς παραίτησιν.

Τὸ σχέδιον τοῦτο, ὅπερ κατὰ βάθος ἀπέβλεπεν εἰς τὴν

κατάλυσιν τοῦ αἰωνοβίου θεσμοῦ τῶν Πατριαρχείων, πρὸς ἐπιτυχίαν, ἔδει νὰ τύχῃ τῆς συνεπινεύσεως καὶ ὑποστηρίξεως τῆς ἐπιτοπιοῦ ἀστυνομίας, καὶ διὰ τοῦτο πρὸ πάσης ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ὁ ἡγέτης τοῦ πραξικοπήματος κ. Δ. Δαμιανίδης συνενεστήθη μετὰ τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων αὐτῆς λατῶν ἀπειναντι αὐτῶν ὠρισμένας ὑποχρεώσεις, ὡς φέρεται δημοσίᾳ δηλώσας αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἡ συνεννόησις φαίνεται φθάσασα μέχρι καὶ λεπτομερειῶν, διότι οὕτω μένον δύναται νὰ ἐξηγηθῆ ἡ σύγχρονος σχεδὸν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα εἰσβολὴ ὑπερπεντήκοντα τούρκων ἀστυνόμων, ἀρχιαστυνόμων, μυστικῶν τοιούτων καὶ χωροφυλάκων μετ' ἑφ' ὄπλου λόγχην.

Οἱ ταραξίαι διηυθύνθησαν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Μικτὸν Συμβούλιον, συνεδριάζον ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὸ ὅποιον μετ' ὕβρεις, κραυγὰς καὶ ἀπειλάς διελύσαν, ἐκδιώξαντες τὰ μέλη αὐτοῦ.

Κλείσαντες δὲ τὰς θύρας τῆς αἰθούσης καὶ παραλαβόντες τὰς κλεῖδας ἀνεχώρησαν διευθυνόμενοι πρὸς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν ἑορτῶν, ἔνθα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνεδρίαζε τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον.

Ἵβρεις καὶ φωναὶ καὶ ἀπόπειραι ἐπανελημμένοι πρὸς ἐκδιασμὸν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης ἠνάγκασαν τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον νὰ διακόψῃ τὴν συνεδρίαν, μετ' ὃ ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἰσῆλθεν εἰς τὸ παραπλευρῶς κείμενον ἐπίσημον Γραφεῖον Αὐτῆς, τὰ δὲ μέλη τοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Πατριαρχῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ κακοῦργοι κατελάμβανον τὰς παρόδους τῶν Πατριαρχείων, ἔβηκαν δὲ ὑπὸ κράτησιν τὸν Μ. Πρωτοσύγκελλον, ἐν γνώσει τῆς παρακολουθήσεως τὰ ἀνωτέρω τουρκικῆς ἀστυνομίας, δηλωσάσης ρητῶς διὰ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς, ὅτι ἔχει ἐντολὴν νὰ προλάβῃ μόνον αἵματοχυσίαν καὶ ὅτι ἀφίνει πᾶσαν ἐλευθερίαν «εἰς τὸν λαόν», ὡς ἀπεκάλει τοὺς ταραξίαι, νὰ καθορίσῃ ὡς κυρίαρχος τὸ θρησκευτικὰ καὶ κοινοτικὰ αὐτοῦ ζητήματα.

Τῶν διαθέσεων τούτων ἐνήμερος πρὸ πολλοῦ τυγχάνων ὁ Δ. Δαμιανίδης οὐδεμίαν ἐδέχετο προτροπὴν καὶ σύστασιν ὅπως παύσῃ πλέον τὸ ἀνοσιούργημά του. Τούναντίον διέταξε τοὺς περὶ αὐτὸν ὅπως, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ Α. Θ. Παναγιότης δὲν ἤθελε παραιτηθῆ, ἐκβαλῶσιν Αὐτὴν διὰ τῆς βίας ἔξω τῶν Πατριαρχείων. Ὁ ὄχλος ἀνήλθε τὴν κλίμακα καὶ παραβιάσας τὴν θύραν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Πατριαρχῶν, κραυγάζων, ὑβρίζων καὶ ἀπειτῶν τὴν ἀμεσον παραίτησιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Ἡ αἴθουσα ἐπληρώθη ἐξ ἀστυνόμων, οἱ χωροφύλακες ἔλαβον στάσιν μετ' ἑφ' ὄπλου λόγχην ἐκατέρωθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, αἱ κάτω δὲ αἴθουσαι καὶ ἀπόδοι καὶ ὁ περίβολος τῶν Πατριαρχείων ἐπληρώθη κόσμου διαφόρου ἐθνότητος καὶ ἡλικίας καὶ ἰδιαιτέρως ἐκ τῆς τάξεως τῶν τούρκων λεμβούχων κατὰ προτροπὴν μυστικῶν ἀστυνόμων, οἱ ὅποιοι, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἡμποδίζον τοὺς πατριαρχικούς κλητήρας καὶ ὑπαλλήλους του νὰ κινῶνται ἐλευθέρως, ἀφ' ἐτέρου ὁμοῦ ἐλληνιστὶ καὶ τουρκιστὶ παρεκίνουν πάντας τοὺς ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν Πατριαρχείων, ὅπως ἀνέλθωσι καὶ ἐνισχύσωσι τὸ ἀσεβὲς ἔργον τῶν ἐπιδρομῶν.

Ἄμα τῇ εἰσβολῇ τοῦ ὄχλου εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Πατριαρχῶν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαυροβουνίου κ. Πατριάρχης, ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου, ἀπο-

τεινόμενος πρὸς τὸν Δ. Δαμιανίδην, τὸν πρωτοστατοῦντα τοῦ ἀνοσιουργήματος, εἶπε μετ' ἀγανακτικῆς:

«Ποιοὶ εἰσθε σεῖς, οἱ ὁποῖοι ζητεῖτε τὴν παραίτησιν » τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τίνε σημασίαν ἔχετε » ἰπέναντι ἑκατομμυρίων ὀρθοδόξων; Αἰσχύνομαι διὰ τὴν » πρᾶξιν σας αὐτὴν καὶ συνιστῶ νὰ διαλυθῆτε μετανοοῦντες » δι' ὅσα ἐπράξατε. Ἄλλως θὰ μεταβῶμεν ἐγὼ καὶ ὁ ἀντι- » πρόσωπος τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς Ἄρμο- » στείλας νὰ διαμαρτυρηθῶμεν διὰ τὴν παρεμπόδισιν τῶν ἔργα- » σιῶν μας καὶ νὰ ζητήσωμεν τὴν προστασίαν τοῦ Πα- » τριάρχου».

Ἡ σύστασις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαυροβουρίου εἰς οὐδὲν ἴσχυσε, δι' ὃ καὶ ἀνεχώρησεν οὗτος » μετὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιμ. Σκριμπάν ὅπως καταγγείλωσι τὰ γενόμενα εἰς τὰς οἰκείας αὐτῶν ἀρμοστείας.

Ὁ Δαμιανίδης ἐν τῷ μεταξῷ ἔτασε δι' ἐπιτροπῆς προ- θεσμίαν ἡμισεῖας ὡς πρὸς παραίτησιν. Ἡ ἀπάντησις τῆς Α.Θ. Παναγιότητος ἦτο ὅτι οὐδεμίαν ἄλλην Ἀρχὴν ἐκτὸς τῶν Δύο Σωμάτων ἀναγνωρίζει κανονικῆν, πρὸς τὴν ὁποίαν νὰ υποβάλλῃ παραίτησιν, διεδίβαζε δὲ πρὸς τὸν ὄχλον πα- τρικῆς συστάσεως ὅπως διαλυθῶσι καὶ μὴ ἐξακολουθῶσι νὰ ὑβρίζωσι τὰ ἱερά τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐθνους.

Λαβῶν γνώσιν τῶν ὡς ἄνω ὁ Δ. Δαμιανίδης ἐξηρέθισε τὸν συφερτόν, ὁ ὁποῖος συνεπικουρούσης καὶ τῆς Τουρκικῆς Ἀστυνομίας παρεδίβαζε τὸ ἐπίσημον γραφεῖον τῆς Α.Θ. Παναγιότητος καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ κραυγάζων «κάτω δὲν σὲ θέλουμε». Ὁ Δ. Δαμιανίδης ἀποτεινόμενος τουρκιστὶ πρὸς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα εἶπεν Αὐτῇ, ὅτι ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπαιτεῖ τὴν παραίτησιν Αὐτῆς καὶ ὅτι ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ τῇ δίδεται προθεσμία δύο λεπτῶν. Ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἀπήντησε: «Τὰ δύο λεπτὰ παρήλθον. Λοιπὸν ἐπὶ τὸ ἔργον». Ὁ Δ. Δαμιανίδης ὡς ἀληθὲς μαι- νόμενος ἐκραύγαζε «Παιδιά βγάλτε τον ἔξω».

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας εἰς ἐρώτησιν τοῦ Πατρι- ἀρχου ποῖαν ἐντολὴν ἔχουσι, ἀπήντησεν ὅτι εἶχον ἐντολὴν νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ζωὴν τοῦ Πατριάρχου καὶ νὰ τηρή- σωσι τὴν τάξιν, ἀλλ' ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπέμβωσιν εἰς τὰ αἰτήματα τοῦ λαοῦ.

Εἰς ταῦτα ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἀπήντησεν: «Ἐγὼ εἶμαι Πατριάρχης ὄλων τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ὁ ὀρθόδο- ξος λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνέρχεται εἰς 200000 καὶ πλέον, αὐτοὶ δὲ ἐδῶ δὲν ἀντιπροσωπεύουσιν εἰμὴ μόνον τὸν Δαμιανίδην καὶ τὸν ἑαυτὸν των».

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν ἀστυνομῶν ἐζήτησε τηλεφωνικῶς ὁδη- γίας παρὰ τῆς Διευθύνσεως, μεθ' ὃ προσελθὼν παρὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητι, ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ ἐντολὴ ἦτο πολὺ περιωρι- σμένη. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης εὐχαριστήσασα προσέθηκεν «Ἀφοῦ ἡ Κυβέρνησις τόσον δύναται, θὰ ἦτο προτιμότερον, νὰ μὴ παρίστατο εἰς τὰς περαιτέρω σκηνας. Ἄν θέλετε εἶ- πατε ὅτι ἐγὼ σας παρεκάλισα νὰ ἀποχωρήσητε.» Ὁ Ἀρχι- αστυνόμος ἀπήντησεν: «ἀδύνατον».

Καὶ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπήγαγε: «τότε σημαίνει ὅτι γνωρίζετε τὸ καθήκον σας.»

Ὁ Δαμιανίδης, κρατούμενος διαρκῶς ἐνήμερος τῶν Κυ- βερνητικῶν καὶ ἀστυνομικῶν ἀπόψεων καὶ διαθέσεων, ἐξέβαλε τότε ἀγρίαν φωνὴν λέγων: «Τί περιμένετε στὰ χαμένα. Γρήγορα ἀρπάξατέ τον καὶ βγάλτε ἔξω». Καὶ σύρας τὸ

Γραφεῖον ἤνοιξε τόπον, ὁ δὲ ὄχλος ὤρμησεν εἰς τὸ ἐπίσημον Γραφεῖον, ἔσυραν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἔξω τοῦ Γρα- φείου, ἀφοῦ προηγουμένως ἀστυνομικοὶ καὶ ταραξίαι ἔδειραν ἀνηλεῶς δύο εὐταξίας καὶ τὸν Καπουκεχαγιάδ' τῶν Πατρι- αρχείων, ὁδηγηθέντας μάλιστα εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα, Κατορθώσασα ἡ Α. Θ. Παναγιότης νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν τῶν ληστῶν τούτων, ἐρίφηθ' εἰς τὴν γωνίαν τῆς αἰθούσης τῶν Πατριαρχῶν, διαμαρτυρομένη ἐνώπιον πάντων διὰ τὴν ἔνοχον διαγωγὴν τῆς Τουρκικῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ Ἀρχηγὸς αὐτῆς ὑπέδειξε δὴθεν τρόπον διαλύσεως τῶν στοιχείων τούτων, προσπαθῆσας νὰ πείσῃ τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὅπως ἐξέλθῃ εἰς περίπατον ἀνὰ τὴν πόλιν δι' αὐτοκινήτου καὶ ἐπιτρέψῃ ἀργότερον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, τὰ ὁποῖα δὴθεν ἐν τῷ μεταξῷ θὰ ἐξεκενοῦντο τῶν ταραχο- ποιῶν Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἠρώτησε τὸν Ἀρχηγὸν ἐὰν τὸ τοιοῦτον ἦτο διαταγὴ τῆς Κυβερνήσεως, λαβοῦσα δὲ ἀρνη- τικὴν ἀπάντησιν ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν ἦτο καιρὸς περιπάτου καὶ ὅτι τὸ ἀξίωμα τῆς τῆ ἐπιβάλλει νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ οἶκη- μά της.

Οἱ φαυλόβιοι ἰδόντες τότε ὅτι ἡ ὥρα παρέρχεται καὶ ὅτι τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ἦτο μόνον 3 λίραι, ὡς τινες ἐξ αὐ- τῶν ἐφώναζον, ἐπετέθησαν καὶ πάλιν κατὰ τῆς Α. Θ. Πα- ναγιότητος κραυγάζοντες: «Γρήγορα, νὰ τον πετάξωμεν ἔξω», καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας διὰ συ- ρίκτηρων ἐκάλει τοὺς ἐν τῷ περιβόλῳ τῶν Πατριαρχείων νεω- στὶ προσελθόντας ἀστυνόμους νὰ ἀνέλθωσι. Ἐφ' ὃ οἱ ἐπιδρο- μεῖς ἔσυρον τὴν Α.Θ. Παναγιότητα ἐκ τῶν ποδῶν, τοῦ ράσου, τῶν χειρῶν, καὶ ἐκκλόντες Αὐτὴν ἐκ τῆς αἰθούσης τῶν Πατριαρχῶν ἔσυραν εἰς τὴν κάτω αἴθουσαν, καὶ ἐκείθεν πρὸς τὴν κλίμακα τῆς Μ. Ἀρχιδιακονίας, ὅτε ἐνεφανί- σθησαν 4 Γάλλοι ἀστυνόμοι, εἰς τὴν παρουσίαν τῶν ὁποίων οἱ φαυλόβιοι ἀφήκαν τὴν Α.Θ. Παναγιότητα, παρουσιάζουσαν ἤδη σημεῖα λειποθυμίας, συνεπεία τοῦ ὁποίου προ- σεκλήθη πάραυτα ἰατρός. Συνελθοῦσα ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἐξέθηκεν εἰς τοὺς Γάλλους καὶ εἰς τοὺς κατόπιν καταφθί- σαντας 3 Ἰταλοὺς ἀστυνόμους τὰ διατρέξαντα, διαμαρτυ- ρήθη δὲ πρὸς αὐτοὺς καὶ πρὸς ἀνταποκριτὰς Ἀμερικανοὺς καὶ ἄλλους προσελθόντας διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς τουρκικῆς Ἀστυνομίας, ἐξέφρασε δὲ θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τοὺς γάλ- λους καὶ ἰταλοὺς ἀστυνόμους, προσενηκόντας τὴν πολιτι- μὸν αὐτῶν ἀρωγὴν εἰς χριστιανωτάτην στιγμὴν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῆ 4 Ἰουνίου 1923

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Μία ἐπίθεσις «ζηλωτῶν» λεγομένων χριστιανῶν κατὰ τῆς μεθ' ὑπερβολικοῦ γυμνοῦ δημοσίας ἐμφανίσεως τῶν γυναικῶν ἐχρησίμευσεν ὡς ἀφορμὴ χειμάρρων εὐθυμο- γραφίας εἰς τοὺς δημοσιογράφους, στήλας καὶ σελίδας ὅλας τῶν ἡμερησίων φύλλων ἀπὸ τιμωρ πληροῦντας εὐτραπέλιαι καὶ ἄλλης ἀστειολογίας. Ἄλλ' ἡ ἀπρεπὴς τῶν γυναικῶν κατὰ τὸν κρατοῦντα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην συρμὸν ἐμφάνισις εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς συνα- θροῖσεις δὲν δύναται βεβαίως νὰ περιορισθῇ πολεμου- μένη δι' ὧν μέσων φέρονται ἀξιώσαντες οἱ ζηλωταί, Το

γενικού τῆς γυναικείας ἀμφιέσεως τύπου καθιερωμένου ὑπὸ τῆς κοινῶς λεγομένης «Μόδας», τῶν δὲ γυναικῶν ὑπακουουσῶν εἰς τὰ κελεύσματα αὐτῆς ἔστω καὶ ἂν ταῦτα ἀντιτίθενται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς αἰδοῦς, τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς εὐσημοσύνης, συμπεραίνομεν κατ' ἀκολουθίαν ὅτι ἡ αἰδώς δὲν εἶνε ἴδιον τοῦ γυναικείου φύλου, ὡς κοινῶς πιστεύεται, καί, ὅταν ἡ γυνὴ δὲν αἰσχύνεται, πᾶσα κατ' αὐτῆς βία εἰς οὐδὲν συντελεῖ ἴσως μάλιστα καὶ εἰς ἀντίθετα ἄγει ἀποτελέσματα. Ἡ διόρθωσις δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἄλλως. Πᾶσα ἡνὴρ σεβομένη ἑαυτὴν καὶ τὴν κοινωνίαν, ἔχουσι πραγματικῶς οἰκογενειακὴν ἀγωγὴν καὶ γινώσκουσα τὴν ἕξιαν τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς κοσμιότητος, ἃς μὴ ἐμφανίζεται μετὰ γεγυμνωμένων μελῶν. Ὡς πρὸς δὲ τὰς ἀναιδῶς ἐπιδεικνυούσας τὰς σάρκας των, ἃς μὴ ταρασσονται οἱ ἠθικολόγοι. Ἀκριβῶς τὸ ἀναίσχυντον τῆς τοιαύτης αὐτῶν ἐπιδείξεως ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλέστερον τοῦ σκοποῦ των ναυάγιον. Ἡ ὑπέρμετρος ἀναίσχυντία προκαλεῖ τὴν ἀηδίαν καὶ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου, ἡ δὲ συχνὴ ἐπίδειξις τῆς γυμνότητος διὰ τοῦ ἔθισμου παύει σκανδαλίζουσα τοὺς δι' οὓς αὕτη γίνεται. Οὕτω τὸ περιβόητον γυμνὸν θὰ καταπέσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ.

§§ Μία στατιστικὴ περὶ τῆς δημοσίας παρ' ἡμῖν ὑγείας δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Α. Χαριτάκη ἐν τῷ «Ἐλευθέρω Λόγῳ» ἄγει εἰς σκέψεις πολὺ μελαγχολικὰς. 50.000 ἄτομα ἀποθνήσκουν ἐν Ἑλλάδι ἐτησίως πέραν τοῦ κανονικοῦ! Ἐπὶ χιλίων δὴλα δὴ ἀτόμων ἀποθνήσκουν τὰ 25. Ἐὰν ἡ θνητότης αὕτη ἐξακολουθῆσῃ ἐπὶ ἓνα ἀκόμη αἰῶνα, καὶ τὰ 5 ἑκατομμύρια τῶν Ἑλλήμων τέλεον θὰ ἐξαφανισθῶσι! Δὲν ἀναγράφομεν ἐνταῦθα τὰς λοιπὰς ἀληθῶς σπαρακτικὰς λεπτομερείας τῆς διαφωτιστικωτάτης ταύτης μελέτης, οὐδὲ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξαγόμενα ἐν αὐτῇ τρομερὰ συμπεράσματα. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, καθ' ἡμᾶς, προέχει, εἶνε ἡ νόμῳ ὑποχρεωτικὴ διδασκαλία ἐν τοῖς Σχολείοις τοῦ μαθήματος τῆς ὑγιεινῆς, ἐξισουμένου πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Μαθηματικά, ἂν μὴ ἀνωτέρου καὶ τούτων κηρυσσομένου. Εἰς πάντα τὰ Σχολεῖα τοῦ Κράτους, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Πανεπιστήμιον, δεόν νὰ θεσπισθῇ ὡς ὑποχρεωτικὸν μάθημα διὰ πάντας συλλήβδην τοὺς φοιτητάς. Διὰ τὴν ὑπαιθρον μάλιστα χώραν καὶ τὰς ἐπαρχίας ἐν γένει, οὐδεὶς ἱερεὺς πρέπει νὰ χειροτονῆται, μὴ γινώσκων τὴν ὑγιεινὴν. Ἐπειδὴ δὲ μεγάλη θνησιμότης παρατηρεῖται εἰς τὰ βρέφη, πλὴν τῶν ἐν τοῖς Παρθεναγωγείοις καταλλήλων μαθημάτων τὸ Ἐργασίον τῆς Ὑγιεινῆς καὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας γνωρίζει πάντως ποῖα ἄλλα μέσα ἀκόμη εἶνε συντελεστικὰ πρὸς μείωσιν τοῦ κακοῦ.

π.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τηλεγράφημα ἐκφράζον τὴν συμπάθειαν τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπεστάλη τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Μελετίῳ διὰ τὰ λαθόντα ἔκτροπα κατ' αὐτοῦ γεγονότα.

— Μεταρρυθμισθεῖσης τῆς ἐφσειόληθεις ἀποφάσεως κατὰ τοῦ Χαράλ. Σακελλαροπούλου, Ἐφημερίου Τραγανῶ Πατρῶν, κατεδικάσθη ὁσὸς εἰς δίμηνον ἀργίαν ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετὰ στέρησεως τῶν ἐφημεριακῶν του δικαιωμάτων.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σ. Μητροπολίτῃ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης ἐνὸς μηνὸς ἄδεια διὰ τὰ λουυρά Κυλλήνης.

— Ἐνεκρίθη ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μωραϊτίδου συνταχθεῖσα ἀκολουθία τοῦ Προφήτου Ἐλισαίου μετὰ Παρακλητικοῦ Κανόνος πρὸς τὸν αὐτὸν Προφήτην καὶ ἐξεφράσθη αὐτῷ ὁ δίκαιος ἔπαινος τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸν εὐσεβῆ ζήλον αὐτοῦ, ὃν διὰ τῶν ἱερῶν τούτων ἀκολουθιῶν διατρανοῖ.

— Παρεκλήθη τὸ Ἰπουργεῖον, ὥπως ἐπισπέυση τὴν ἔκδοσιν Νομοθετικοῦ Διατάγματος, ἵνα καὶ οἱ ἐν τῇ Νέᾳ Ἑλλάδι χειροτονοῦμενοι ἔχωσι τὰ ὑπὸ τοῦ περὶ ἐνοριῶν νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα.

— Ἐπεβλήθη τῷ ἱερεῖ Ἀθανασίῳ Παπαγεωργίου ἐφημερίῳ Τρικκάλων ἐξάμηνος ἀργία ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας.

— Τῷ Σ. Μαντινείας ἀνεκοινώθη ὅτι ἐξητήθη ἡ τροποποίησις τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ 2851 νόμου τῶν ἐπιτροπῶν πρὸς συλλογὴν ἐράνων, ὀριζομένου, ἵνα προεδρεύῃ αὐτῶν ὁ κατὰ τόπους Μητροπολίτης.

— Εἰς ἀπάντησιν ἐρωτήματος τοῦ Σ. Τριφυλίας ἀνεκοινώθη αὐτῷ, ὅτι ὁ μετὰ τὸν νόμον ΓΦΨ' ὁ ἄνευ ἐκλογῆς διορισθεὶς ἐφημέριος Μουρτάτου δὲν εἶναι τακτικός.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σ. Δημητριάδος μηνιαία ἄδεια ἀπουσίας πρὸς χρῆσιν Λουτρῶν.

— Μετατεθέντος τοῦ Ἱεροκήρυκος Ἀκαρνανίας Δημητρίου Θεοδόση εἰς Λευκάδα, προετάθη εἰς τὴν κενωθείσαν θέσιν ὁ Ἀρχιμ. Σωφρόνιος Παπακυριακοῦ.

— Ἀπεστάλη τῷ Ἰπουργεῖῳ πρὸς ἔγκρισιν ἡ κατὰ τοῦ ἱερέως Σπήλιου Καρυοφύλλῃ ἀπόφασις τοῦ Ἐπ. Δικαστηρίου Καλαβρύτων.

— Ἀνεκοινώθη τοῦ Μ. Ἀθηνῶν ὅτι διὰ Β. Δ. ἡ ποινὴ τῆς καθαιρέσεως τοῦ Ἱεροθέου Μητροφάνους, ἀδελφοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης, ἐμετριάσθη εἰς ἰσόβιον ἀργίαν.

— Δεκαπενθήμερος ἀπουσίας ἄδεια τοῦ Σ. Ἡλείας ἐνεκρίθη παρὰ τοῦ Ἰπουργεῖου.

— Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς Γηροκομείου (Πατρῶν) ὁ Ἱερομ. Γερμανὸς Ἡλιόπουλος, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου Ἰωάννου Πατσούρη.

— Διωρίσθη προσωρινὸς ἀναπληρωτὴς τοῦ Συμβούλου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Θεοδώρων (Καλαβρύτων), Νεοφύτου Συμποροῦλου, ὁ Ἱερομ. Βαρθολομαῖος Ἀδαμόπουλος.

— Διωρίσθη προσωρ. Σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς «Γέροντος» (Χαλκίδος) ὁ Διάκονος Οὐρβανὸς Φώτης, ἀντὶ

τοῦ ἀποδιώσαντος Χρυσάνθου Βασιώτου.

— Ἐξελέγησαν Ἡγ[ε]βούλια α) τῆς Ἱ. Μονῆς «Βαρνακώδης» (Φωκίδος) ἀποτελεσθῆν ἐκ τοῦ Ἱερομ. Γερμανοῦ Κυριακῆ, ὡς Ἠγουμένου, καὶ Ἀμβροσίου Βουλακοπούλου καὶ Ἰλαρίωνος Ἀλογοσκούφη, ὡς συμβούλων β) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Ἰδρας) ἀποτελεσθῆν ἐκ τοῦ Ἱερομ. Χριστοφύρου Ἀνδρεαδάκη, Ἱερομ. Εὐθυμίου Κουκολοῦ καὶ μοναχοῦ Χαραλάμπους Μπίρουπαχα γ) τῆς γυναικείας Ἱ. Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Σήρου) ἀποτελεσθῆν ἐκ τῆς Εὐφροσύνης Κερνάρου, Μελάνης Μινάνδρου, καὶ Εὐπραξίας Φιλιππίδου δ) τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀναργύρων (Ἰδρας) ἀποτελεσθῆν ἐκ τῶν Σωφρονίου Χαραλαμποπούλου, Εὐθυμίου Μεδίνα, καὶ Ἰωσήφ Χώλη.

— Διωρίσθησαν προσωρινοὶ Σύμβουλοι α) τῆς Ἱ. Μονῆς Μ. Σπηλαίου ὁ Ἱερομ. Ἀνθιμος Ἀγγελετόπουλος ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου Γαβριήλ Κόσουφα, β) τῆς Ἱ. Μονῆς «Σωτήρος» (Καρυστίας) ὁ διάκονος Σποριδίων Σταμπόλας ἀντὶ τοῦ ἀποδιώσαντος Ἀνανίου Μονυτριχα.

— Ἦράτο λειτουργοῦσα Προπαρασκευαστικὴ Ἱερ. Σχολὴ ἐν τῇ Μητροπόλει Γουβίου ἀπὸ τῆς 15 Μαΐου παρ. μ.

— Ἐπίσκοπος Πέτρας ἐπεκυρώθη ὁ ἀρχιμ. Διονύσιος Μαραγκουδάκης.

— Δὲν ἐνεκρίθη διὰ λόγους οἰκονομικοὺς ἡ λειτουργία τρίτης τάξεως Ἱερατ. Σχολῆς Τριπόλεως πρὸς φοίτησιν τῶν ἀποφοιτησάντων ἐκ τοῦ διατοῦς τμήματος.

— Τῷ Σ. Κερκύρας ἀνεκοινώθη ὅτι δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν γάμον τοῦ Καθολικοῦ Ζογκέβ, οὗ ὁ πρότερος γάμος διελύθη πολιτικῶς.

— Τὸ ἐξωκκλήσιον τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς παρὰ τῷ χωρίῳ Σηράπα (Μεσσηνίας) προδτάθη νὰ ὑπαχθῆ εἰς τὸ Γεν. Ἐκκλῆς. Ταμεῖον συμφώνως τῷ νόμῳ.

— Τηλεσιδικαὶ ἀπόφασις τοῦ Ἐπισκ. Δικαστηρίου Μεσσηνίας κατὰ τοῦ ἱερέως Γεωργίου Κωστοπούλου, ἐφημερίου Σπερχογείας, δι' ἧς ἐπεβλήθη τρίμηνος ἀργία τῷ κατηγορουμένῳ, διεδιδάσθη τῷ Ὑπουργεῖῳ πρὸς ἐγκρίσιν τῆς ἐκτελέσεως.

— Διεδιδάσθη τῷ Ὑπουργεῖῳ αἰτήσεις τοῦ Σ. Θεσσαλιώτιδος Εὐθυμίου περὶ μηνιαίας ἀδειας ἀπουσίας ἀπὸ τῶν Συνοδικῶν καθηκόντων αὐτοῦ.

— Διὰ Β. Δ. αἱ Ἱ. Μονὴ Σωτήρος, Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ἰωάννου Προδρόμου, καὶ Ζωοδόχου Πηγῆς συνεχωνεύθησαν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῆς Παναγίας Εἰσοδίων (Δρυϊνουπόλεως).

— Μηνιαία ἀδεια ἀπουσίας διὰ Λουτρά Ὑπάτης καὶ Αἰδηψοῦ ἐχορηγήθη τῷ Σ. Θηβῶν.

— Εἰκοσάημερος δὲ τοιαύτη τῷ Ἱεροκλήρῳ Πολοκάρπῳ Κουτουπίδῃ διὰ Πειραιᾶ καὶ Πάτρας.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης, μὴ δυνηθεὶς, ὡς ἐσκόπει, νὰ μεταβῇ εἰς Μέγαρο καὶ Ἐλευσίνα ἐπ' εὐλογίᾳ καὶ διδασκαλίᾳ τοῦ ποιμνίου, μετέβη εἰς Ἀμαροῦσιον, ἔνθα τέλεσε τὴν ὁσίαν λειτουργίαν καὶ ἐδίδαξε τὸ συρρέσαν πῆλομα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Χρ. Ἡλιοπούλου ἐπισκέφθη τὸν παρὰ τὸ Ἀμαροῦσιον ἐπισκευαζόμενον ἀρχαιότατον (στ'. αἰῶνος) ναὸν τῆς Θεοτόκου τῆς Νεραντζιωτίσσης. Μετὰ μεσημέριαν παραστάς κατὰ τὴν Σχολικὴν ἐορτὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις Δραγατασίου Λυκείου καὶ ἀπονεύμας τὰ βραδεία εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας, μετέβη περὶ ὥραν ἑπτα εἰς τὸν ἔναντι τῆς Ἀκροπόλεως λόφον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔπου συνεκεντρώθησαν ἑκατοντάδες νέων τῆς «Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῶν Νέων», ἡγουμένου τοῦ αἰδέσ, κ. Μάρκου Τσακτάνη, μετὰ τινὰ ἱερά ἄσματα αὐτῶν ὁ Μητροπολίτης ἀνέπτυξεν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς νέους τὴν ἀναγνωσθεῖσαν πρῶτον ἐπιτομὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ἐν τῷ μεταβῆν ἄπειρον πλῆθος κόσμου ἐκ τῶν περὶ συνέρρουσαν ἀκροαθῆν τῆς ἑμιλλίας τοῦ Μητροπολίτου, ἦν ἐπέστησαν τὰ ἱερά ἄσματα τῶν νέων.

— Τὰ ὑπὸ ἐφημερίδιον τιῶν περὶ Θεολογικοῦ Συνεδρίου ἀναγραφέντα δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ πράγματα, διότι ἀπλῶς ἐκφέρεται τινὲς προκαταρκτικῶς ἀνταλλάσσονται περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

— Ὁ ἐν Πειραιεῖ Ἐπίτροπος τοῦ Μακαριώτατου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, Μητροπολ. Κρήνης κ. Καλλίνικος, ὠνομάσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου Μητροπολίτης Μυριοφύτου. Τὸ Πατριαρχεῖον ἐξέφρασε πρὸς τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐχαρίστησιν διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ Μητροπολίτου Μυριοφύτου κ. Καλλίνικου ἐν τῇ θέσει Ἐπιτρόπου Πειραιῶς.

— Τὰ ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ γραφέντα περὶ ἰδρύσεως Μητροπόλεως Πειραιῶς ἢ μεταθέσεως εἰς αὐτὴν τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ Μητροπολίτου εἶναι τελείως φαντασιώδη καὶ ἀνυπόστατα. Οὐδέποτε ἐγένετο, οὕτε δύναται νὰ γίνῃ σκέψις περὶ ἰδρύσεως ἰδίας Μητροπόλεως Πειραιῶς.

— Ἡ «Ἐνωσις τῶν Χριστιανικῶν Σωματείων» ὑπέδειξεν εἰς ἕνα-στον τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν Συνδέσμων ὅπως δι' ὑπομνήματος ὑποβάλῃ τὰς γνώμας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν δεόντων γενέσθαι πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς «Ἐνώσεως».

— Δι' εἰδικῆς διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου διεβιδάσθησαν ἀντίτυπα τῆς κατὰ τῆς βλασφημίας Ἐγκυκλίου τοῦ Μαν. Μητροπολίτου πρὸς τὰ Σώματα μετὰ τῆς συστάσεως, ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς στρατιώτας, ὑπὸ δὲ τῶν ἀξιωματικῶν ἀναπτυχθῆ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς διὰ καταλλήλου διδασκαλίας. Ἡ Ἐγκύκλιος δημοσιεύεται καὶ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» κατ' ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν.

— Διωρίσθη Ἐπόπτης τοῦ Ἀ' ἐν Πειραιεῖ Ἐκκλησιαστικῷ Τμήματι, ὁ Πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρ. κ. Θεόκλητος Σφήνας, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Αἰδέσ. κ. Ἀλεξάνδρου Ψυχολογιστοῦ.

— Διωρίσθη προσωρινὸς ἐφημέριος τοῦ ναοῦ Ἀγ. Μαρίας ὁ Αἰδέσ. κ. Κωνσταντίνος Ζερβός.

— Μετετέθη ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Μαρίας, ἔνθα διηκόνει ὡς προσωρινὸς ἐφημέριος, ὁ Αἰδέσ. κ. Ἐμμανουὴλ Παπαδόπουλος, εἰς τὸν Ναὸν τῆς Χρυσοκαστριωτίσσης.

— Ἀπεφασίσθη ἡ ἐκτέλεσις τῶν κάτωθι ἔργων ἐν τῷ προσκυνήματι τῆς ἁγίας Βαρβάρας παρὰ τὸ Δαφνίον :

1ον) Κατασκευὴ ἐνωτικῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν—Κορίνθου.

2ον) Ἐπισκευὴ τῆς στέγης καὶ τῶν ὀροφῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

3ον) Κατασκευὴ τεισάρων περιπτέρων καὶ ἐνὸς ὑποστέγου ἐντὸς τοῦ περιόλου τοῦ Ναοῦ.

4ον) Κατεδάφισις καὶ ἀνακατασκευὴ καλαίων κελύων, καὶ

5ον) Ὑδραυλικὰ ἔργασιαι ἐκδοθῆντων φρεάτων κλπ.

Ἡ Α. Μακαριότης μετέβη τὴν Δευτέραν μ. μ. ἵνα μελετήσῃ ἐπὶ τόπου τὰ ἐκτελεσθησόμενα ἔργα.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ—ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Γερμανὸς τῇ 9]22 Μαΐου ἐτέλεσε

τὴν θεῖαν λειτουργίαν καὶ ἐδίδαξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τοὺς χάριν τῆς πανηγύρεως προσελθόντας εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Βαρσῶν πολυαριθμούς προσκυνητὰς ἐκ τῶν περὶ τῶν χωρίων. Αὐθιμερὸν δὲ ἀνεχώρησεν εἰς Ἄστρος τῆς Κυνουρίας πρὸς διευθέτησιν ἀναφαισίων ἐρίδων μεταξὺ τῶν μοναστῶν τῆς Ἱ. Μονῆς Ὁρθοκωστῶν. Τῇ δ' 26 Μαΐου] 8 Ἰουνίου ἐτέλεσεν ἐπιμημόσυνον λειτουργίαν καὶ ἐδίδαξεν ἐπιχαίρων ἐνώπιον πλήθους χριστιανῶν, συνελθόντων εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Νικολάου Καλιτζῶν ἐπὶ τῇ ἐπέτειῳ τῆς ἐκεῖ συνελθούσης Συνελεύσεως τῶν προϋχόντων τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὸ 1821.

Πλὴν τοῦ Ἱεροκλήρου ος Πανος. Κ. Κωτσάκη, κηρύττοντος ἀνελλιπῶς τὸν θεῖον λόγον, κηρύττουσιν ἐπίσης τακτικῶς, ὑποβάλλοντες κατὰ μῆνα εἰς τὴν Μητρόπολιν περιλήψεις τῶν ὁμιλιῶν αὐτῶν καὶ οἱ δυνάμενοι ἐκ τῶν ἐφημερίων, ἧτοι ἐν Τριπόλει οἱ Αἰδ. Δ. Καραπαναγιώτης (Ἁγ. Δημήτριος), Ἱ. Παπανικολάου (Μεταμόρφωσις), Π. Κουτσουράκης (Ἁγ. Δημήτριος καὶ Ναὸς Φυλακῶν), Π. Σινόπουλος (Ἁγ. Βασίλειος), Α. Παναγιωτόπουλος (Προφ. Ἡλίας), καὶ Ἱ. Γετίμης (Ἁγ. Βαρβάρα),—ἐν Ἀγιοῦροις-Τεγέας ὁ Αἰδ. Ἱ. Γεωργούλης,—ἐν Μαγούλα ὁ Αἰδ. Δ. Στεφανόπουλος,—ἐν Βουνῶ ὁ Αἰδ. Γ. Μανέτας,—ἐν Ἀγιοργητικοῖς-Κορυθίου ὁ Αἰδ. Ἁρ. Βασιλόπουλος,—ἐν Κολλίταις ὁ Αἰδ. Γ. Παπαγεωργίου,—ἐν Βαλοστοῶ ὁ Αἰδ. Γ. Παπαδόπουλος,—ἐν Ἀλύκα ὁ Αἰδ. Ἁν. Παπαδόπουλος,—ἐν Λεωνιδίῳ οἱ Αἰδ. Γ. Νικολέσης Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος (Παναγία) Κ. Κατσίγκης (Ἁγ. Αἰκατερίνα), Ἁν. Σακελλαρίου (Πρόδρομος), Δ. Κουτσογιάννης (Γρεῖς Ἱεράρχαι),—ἐν Πουλήθροις ὁ Αἰδ. Σ. Κατσούλος,—ἐν Ἄστρει οἱ Αἰδ. Ἁρ. Ἀγρανιώτης Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος καὶ Στυλ. Κεφαλόπουλος,—καὶ ἐν Καρακοθουνίῳ ὁ Αἰδ. Πανγ. Λύρας.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΥΘΕΙΟΥ—ΟΥΥΓΑΟΥ

Χάρις εἰς τὴν ἐκ 45,000 δραχμῶν γενναίαν δωρεάν τῶν ἐπ' εὐσεβείᾳ διακρινόμενων ἀδελφῶν Ἀργυράκιδων καὶ τὴν προσωπικῆν ἐργασίαν τῶν ἐργατῶν ἤρξατο ἐν Γυθείῳ ἡ ἐπέκτασις καὶ ὁ ἀνακαινισμὸς τοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τιμωμένου Μητροπολιτικοῦ ναοῦ ὑπὸ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γυθείου κ. Διονυσίου. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τὴν ἡν ἐπιδεικνύει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ὑπὲρ τοῦ ἔργου δραστηριότητα καὶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ Ἐργατικὸν Κέντρον Γυθείου ἐν ἰδίῳ ψηφίσματι. δημοσιευθέντι ἐν τῇ ἐφημερίδῃ τοῦ Γυθείου «Λακωνία», ἐξέφρασε πρὸς τὴν Δ. Σ. τὴν ἀπειρον αὐτοῦ εὐγνωμασύνην, μετὰ τῆς δηλώσεως ὅτι εἶνε πρόθυμον νὰ συντρέξῃ τὸ ἔργον καὶ διὰ προσωπικῆς ἐργασίας καὶ δι' ὕλικῆς ἀρωγῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ Δ. Θ. Π. ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης ἐν τῷ πρὸς τὸν «πρῶτον ποιμένα τῆς ἐν τῷ νεοσυστάτῳ Πολωνικῷ Κράτει Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» γράμματι αὐτοῦ ἀγγέλλει, ὅτι, ἵνα ἐν τοῦ πλησίον διαπυθάνηται τὰ κατὰ τὴν ἐν Πολωνίᾳ Ἐκκλησίαν, ἀπεφασίσθη ὁριστικῶς ν' ἀποσταλῇ ἐκαστε πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος, οὗ ἡ ἐκεῖ παρουσία ἐν ταῖς παρουσίαις στιγμαῖς ἔσται ἐπωφελὴς διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς τε εὐσεβείας τοῦ ὀρθοδόξου Πολωνικοῦ λαοῦ καὶ τῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης.

—Διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὸν Κληρὸν καὶ τὸν λαὸν τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ Ὁρθοδόξων Μητροπέλεων ὁ Παναγ. Οἰκουμ. Πατριάρχης καθίστησι γνωστὸν ἐπὶ τῇ ἐκ Κων]πόλεως εἰς Ἀλβανίαν ἐπανόδῳ τῆς ἐνεσθῆεν σταλεῖσας Ἐπιτροπῆς, ὅτι τὴν μὲν χορηγίαν αὐτοκεφάλου ἡ Μεγ. Ἐκκλησία οὕτε κανονικῶς δυνατὴν εὔρειν, οὔτε πρακτικῶς τοῖς ἐν Ἀλβανίᾳ ὀρθοδόξοις συμφέρουσαν, ἀντὶ δὲ τούτου ἐκρίθη νὰ χορηγηθῇ τῇ ἐν Ἀλβανίᾳ Ἐκκλησίᾳ αὐτοδιοικήσεις. Οἱ ἐν τῷ Ἀλβανικῷ δῆλα δὴ Κράτει ὀρθόδοξοι θὰ διοικῶνται ὑπὸ ἰδίαις Συμβόλοις ἐκ τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ μητροπολιτῶν, ἵτινες θὰ ψηφίζονται ὑπὸ

τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ Συνόδου, τριῶν ὑποψηφίων προτετιομέτων τῇ περὶ τὸν Οἶκουμ. Πατριάρχην Συνόδῳ, ἧτις θὰ ἐκλέγῃ ἐξ αὐτῶν τὸν ὀριστικὸν ποιμένα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁ «Πάντατος» Ἀλεξανδρείας ἀναγράφει λεπτομερῶς λίαν ἐνδιαφέρουσιν ἀκρόασιν, ἣν ἔσχεν ἐντολῇ πατριαρχικῇ ὁ ἐν Ἀδῖς Ἀμπάμπα, πρωτεύουσα τῆς Ἀθυσινίας, ἐφημέριος τῆς Ἑλλ. Κοινοῦτος, παρά τῇ Αὐτοκρατείᾳ τῆς Αἰθιοπίας Ζαοδ τοῦ, πρὸς ἣν προσήνεγκεν ὡς δῶρα ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πάπα Ἀλεξανδρείας δύο εἰκόνας. Ἰδιαζόντως ὑψαρίστησε τὴν αὐτοκράτειραν ἡ τῆς προσφωνήσεως τοῦ ὁρθοῦ ἱερέως αἰθιοπιστῆ ἀπαγγελθεῖσα κατακλιεῖς αὕτη: «Τῆς Μεγαλειότητος Αὐτοκρατείας τῶν Αἰθιόπων Ζαοδιτοῦ μνησθεῖν Κύριος ὁ Θεὸς ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ἀμήν».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Διωρίσθη Ἱεροκλήρῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου ὁ ἔλλογ. Διάκονος κ. Φιλόθεος Ἱερεΐδης, ἀριστοῦχος τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐξ ἐθέσεως τοῦ ἐν Μόσχᾳ ἀντιπροσώπου τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου περὶ τῆς κατ' Ἀπολίον καὶ Μάτον ἐν ἔτους συγκροτηθείσης ἐκεῖ Ρωσικῆς τοπικῆς Συνόδου ἀρμόμεθα τὰς ἀκολουθίας πληροφορίας:

Ἡ Σύνοδος ἀπετελέσθη ἐξ ὑπερτριακοσίων προσώπων ἀντιπροσωπευόντων διαφόρους ἐκκλησιαστικὰς ομάδας καὶ ἀποχωρίσας. Πρόεδρος δ' αὐτῆς ἐξελέγη ὁ Σιβηρίας Πέτρος, ἐπίτιμος δὲ ὁ τιτολορούμενος Μόσχας Ἀντωνίνος. Καὶ περὶ μὲν τοῦ Πατριάρχου Ρωσίας κ. Τύχωνος ἡ Σύνοδος ἀπεφάνθη ὅτι εἶνε προδότης τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκήρυξεν αὐτὸν καθηρημένον καὶ ἐπιστρέφαντα εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ ιδιότητα τοῦ ἀπλοῦ λαϊκοῦ Βασιλείου Μπελόθην. Καταργήσασα δὲ τὸν θεσμὸν τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸ ἀξίωμα τὸ Πατριαρχικόν, τὴν μὲν Σοβιετικὴν ἐξουσίαν ἐκήρυξεν ὡς μὴ διωκτικὴ τῆς Ρωσ. Ἐκκλησίας, ὡς τύπον δὲ διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀνεκήρυξε τὸν Συνοδικὸν θεσμὸν.

Συγγρότως ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπαναφέρῃ τὸν περὶ ἐγγάμων ἀρχιερέων ἀρχαῖον θεσμὸν, ἐνέκρινε τὸν ἑ γάμον τῶν χηρευάντων ἱερέων καὶ διακόνων, τὰ ἱερά λείψανα κατέταξεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν θρησκ. προλήψεων, ἀντικατέστησε δὲ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἀπὸ τῆς 12ης παρ. Ἰουνίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Κατ' ἀσφαλεῖς εἰδήσεις ἐκ Ρουμανίας ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ρουμᾶνος πρεσβευτὴς διαβίβασε πρὸς τὴν Ρουμανικὴν Κυβέρνησιν αἴτησιν 150,000 περίπου ὀρθοδόξων Ρουμάνων, ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις ἐγκατεστημένων, δι' ἧς αἰτοῦνται τὴν ἐκεῖσε ἀποστολὴν Ρουμάνου Ἐπισκόπου, ὑποδεικνύοντες διὰ τὴν θέσιν ταύτην τὸν Ἀρχιμ. Ἰούλιον Σκριμπάν. ἀντιπρόσωπον τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας παρὰ τῷ ἐν Κων]πόλει συγκροτηθέντι Πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ.

—Ἀπεφασίσθη ἐν Ρουμανίᾳ ἡ διεξαγωγή διαπραγματεύσεων Ἑλλάδος, Σερβίας καὶ Ρουμανίας πρὸς σύστασιν Ρουμανικῆς Ἐπισκοπῆς διὰ τοὺς Μακεδονορουμάνους τῶν Κρατῶν τούτων. Οἱ ἐν Βουκουρεστίῳ Μακεδονορουμᾶνοι ἐργάζονται πρὸς τοῦτο δραστηρίως, οὗτοι δὲ προτείνουσι διὰ τὴν θέσιν ταύτην τὸν προμνημονευθέντα Ἀρχιμανδρίτην.

—Τὸ ἐν Βάρνην ἄδρεῖον Προεδρεῖον τῆς Βουλγαρικῆς Παγκληρικῆς Ἐνώσεως ἔγραψε πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ρουμανικῆς Παγκληρικῆς αἰδεσίμ. Ποπέσκου Μα)αγέσι, καθηγητὴν τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ Πανεπιστημίου, προτείναν τὴν ἀπὸ κοινοῦ δι' ἀν

τιπροσώπων συγκρότησιν Συνεδρίου ἐν Γιουργιέβω, Ρουσσουκίω ἢ Σόφια, ἐνὰ συσχεθῶσι περὶ τῆς θέσεως τοῦ Κλήρου γενικῶς, ὡς καὶ περὶ τῶν ἐξῆς ζητημάτων:

α) Τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Κλήρου καὶ τῆς ἐπὶ διώξεως τῶν μέσων τῆς βελτιώσεως αὐτῆς.

β) τοῦ γάμου τῶν ἐν χρεῖρα κληρικῶν.

γ) τῆς ἐκλογῆς Ἐπισκόπου ὑπὸ σύμπαντος τοῦ Κλήρου.

δ) τῆς αὐτονομίας τῆς Ἐκκλησίας.

ε) τῆς ἐπιδιώξεως συνεργασίας παντὸς τοῦ ἀπανταχοῦ Κλήρου κλ.

Κατὰ δὴλωσιν τοῦ προμνημονευθέντος Ρουμάνου ἱερέως, ἡ Ρουμανικὴ Παγκληρικὴ θ' ἀνταποκριθῆ πρὸς τὴν αἴτησιν τῆς Βουλγαρικῆς.

Ἐρῶνοι ὑπὲρ τῶν θυμάτων Ψυτταλεῖα διαβισθέντες τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ διὰ τοῦ Μακ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, Μαντινείας 3,136,10. Λευκάδος 2,500. Λακεδαίμονος (διὰ τοῦ Αἰδ. Κοκκινῆ) 2,745. Φωκίδος 1,000. Θήρας 554. Φθιώτιδος 1160. Μεσσηνίας 1,450. Ἀγ. Ἐλευθέριος 285. Ἀγ. Διονύσιος 800. Μεταμόρφωσις 700. Ἀγ. Δημήτριος 401,50. Ἀγ. Ἀπόστολος 172. Λαχαιάδα Μεθώνης 75. Σκούπαι Καλαβρύτων 63. Μπόσσοντα Τριπόλεως 80. Μαζέικα Καλαβρύτων 137. Καρύταινα 18. Καρύταινα 25. Λεσσιανὰ Τρικκάλων 33. Κουζέλη Καλαβρύτων 49. Σουδενὰ Καλαβρύτων 20,50. Ἄνω Ἀγόριανη Καλαβρύτων 49,05. Ἀγ. Νικόλαος Ἀμφίσης 140. Στείροιαι 30. Ταξιάρχαι 380. Ἀγ. Ἰωάννης 360. Ἀγ. Νικόλαος (Βοβόδης) 136,50. Μ. Τριφυλλίας 565. Ἀγιοὶ Ἀπόστολοι (Τζιτζιφιῶν) 239. Κοίμησις Θεοτόκου (Ἀμαρουσίου) 758. Ἅγιος Ἰωάννης (Σεπόλια) 40. Μεταμόρφωσις (Πλάκας) 596. Ἅγιοι Ἀνάργυροι (Ψορρή) 686. Ἅγία Μαρίνα 300. Ἅγιος Δημήτριος (Μπραχαμίου) 217,50. Ἐθαγγελισμὸς (Νέων Λισσιῶν) 111. Ἅγιος Νικόλαος (Πτωχοκομείου) 110. Ἅγιος Ἀθανάσιος (Θησαίου) 102. Ἅγιος Φίλιππος (Βλασσαρούς) 280. Προφήτης Δαν. ἡλ 290. Κοίμησις Θεοτόκου (Κολοκυνθοῦ) 368. Ἅγιος Κωνσταντῖνος (Ὀμονοίας) 641. Ἅγιος Γεώργιος (Π. Φαλήρου) 102,50. Ἅγιος Παντελεῖμων (Γιτισσοῦ) 135. Ἀγ. Ἐλευθέριος (Ἄρως) 90. Προφήτης Ἡλίας (Παγκρατίου) 350. Ἅγιος Γεώργιος (Πειραιῶς) 100. Μεταμόρφωσις (Συγγροῦ) 550. Ἅγιος Γεώργιος (Κυφέλης) 179. Τρεῖς Ἱεράρχαι (Πετράλωνα) 290. Ἅγιος Ἀλέξανδρος (Π. Φάληρον) 360.

Σεβ. Μητρ. Παροναξίας κ. Ἱερόθεος 434. Σεβ. Μητρ. Ἀργολίδος κ. Ἀθανάσιος 2217. Σεβ. Μητρ. Πατρῶν κ. Ἀγνῶσιος 6075. Δ. Κουτσουράκης, ἐφ. Προδρόμου, Λεβιδίου 128. Π. Κουτσουράκης ἐφ. Ἐθαγγελιστρίας, Τριπόλεως 70. Ἐπιτροπὴ ἐράνων Κοινότητος Κίρρας 50. Ἐκκλησ. Συμβόλιον Δούσιας 33. Σπ. Ἡλιακόπουλος, ἐφ. Ἀγ. Γεωργίου Λεβιδίου 14. Ἐκκλ. Συμβόλιον Καρυταίνης 25. Ἐπισκοπικός Ἐπίτροπος Φιλιατρῶν 565. Ἐκκλ. Συμβόλιον Ἀγίας Τριάδος Κεραμεικοῦ 100. Ἀγ. Νικόλαος Πτωχοκομείου ἑτέρας 58. Ἐφημέριος Κουλούρας Αἰγίου 50. Σεβ. Μητρ. Μαντινείας καὶ Κυτουρίας κ. Γερμανὸς 3136. Σεβ. Μητρ. Μεσσηνίας κ. Μελέτιος 711. Σεβ. Μητρ. Λαρ. σσης κ. Ἀρσένιος 1250. Σεβ. Μητρ. Δημητριάδος κ. Γερμανὸς 9500. Σεβ. Μητρ. Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Ἀνδρέας 4139. Κοινότης Σιανιάταις Ἐθῶν 20.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθη πρό τινας εἰς κομψὸν τόμον ἐξ ὑπερριπασίων σελίδων σπουδαῖον σύγγραμμα τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς ἐν τῷ ἡμέτερω Πανεπιστημίῳ κ. Νικ. Ἐξερχοπούλου ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰσαγωγή εἰς τὴν Παιδαγωγικὴν». Διατρούμενον εἰς μέρη τρία, ἐν μὲν τῷ πρώτῳ πραγματεύεται περὶ τῆς ἐνοίας, τῶν θεμάτων, τῆς σημασίας καὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς Παιδαγωγικῆς, ὡς καὶ περὶ τῆς ἐπιστημονι-

κῆς αὐτῆς ἀξίας, τῶν σχέσεων πρὸς τὰς λαϊκὰς ἐπιστήμας καὶ τῶν μεθόδων αὐτῆς, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐκτίθησι τὰ κατὰ τὴν ἔγνωσιν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀγωγῆς, καί, τέλος, ἐν τῷ τρίτῳ ἀναπτύσσει τὰ περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῶν ὀρίων τῆς ἀγωγῆς, ὡς καὶ τὰ περὶ τῶν προβαλλομένων αὐτῆς φραγμῶν.

Τὸ ἔργον, πρωτότυπον παρ' ἡμῶν καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του, εἶνε οὐ μόνον παντὶ διδασκάλῳ καὶ παιδαγωγῷ ἀπαραίτητον, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντα μεμορφωμένον γονεῖα χρησιμώτατον, ἀεαγινώσκειται δὲ μετ' ἀδιαπόπτου ἐνδιαφέροντος διὰ τε τὰ ζωτικώτατα θέματα, περὶ ὧν πραγματεύεται, καὶ διὰ τὸ ὁμαλὸν καὶ τὸ ἐπαγωγὸν τοῦ ὕψους τοῦ σοφοῦ συγγραφέως.

γ. π.

Ἄριθ. 430

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβόλιον

τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων Πιερᾶς

Προκηρῦττει ὅτι

τὴν 24ην τρέχ. μηνὸς ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ. ὥρας ἐνεργηθήσονται αἱ ἐξῆς πλειοδοτικαὶ δημοπρασίαι:

1) Ἐκποιήσεως τοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Θεραπευτηρίου «Ἐθαγγελισμὸς» οἰκοπέδου.

2) Ὁμοίως τῶν ὀπ' ἀριθ. 2, 3, 4, 5, 6, 9, 17, 22, 1, 11, 12, 21, καὶ 23 οἰκοπέδων ἐν θέσει Παπαπαδιαμαντοπούλου—Ἀλκμάνους καὶ

3) Πενταετοῦς ἐνοικιάσεως λατομείου ἀμιάντου Καρῶς.

Ἐν τῇ Μονῇ τῇ 19 Ἰουνίου 1923

Τὸ Ἡγουμενοσυμβόλιον

Ἀρχιμ. **Νεκτάριος Περούλης**

Νικόλαος Γεωργιάδης

Σπ. Κουσοῦτος

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΑΡΧΙΜ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΡΟΥΜΠΑΝΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΜΕΓΑΡΟΝ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΕΝΤΕΥΞΕΙΣ 6—7 μ. μ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ } ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30
} ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. ΧΡ. 30

Διὰ τοὺς φοιτητάς, τοὺς ἱεροσπουδαστάς καὶ τοὺς μαθητάς τὰ ἡμίση

Τύποις «Φοῖνικος», Σταδίου 38, Ἀθήναι